

Ч.6 (15)

ЖОВТЕНЬ 1996

БЮЛЕТЕНЬ

КРАЙОВОЇ УПРАВИ
1 УД УНА В АВСТРАЛІЇ

Дім для українських військових інвалідів у Моршині біля Стрия.

ЗМІСТ

Порядок нарад.....	1.
Протокол з 5 З'їзду.....	2.
Резолюції 5 З'їзду.....	3.
Звіт Крайової Управи.....	4.
Звіт секретаря Крайової Управи.....	7.
Звіт Контрольної Комісії.....	8.
Звіт голови Аделаїдської Станиці.....	9.
Звіт теперішнього голови Станиці Аделаїди..	11.
Звіт Сіднейської Станиці.....	13.
Звіт Мельбурнської Станиці.....	15.
Проект бюджету на 1996-97 рр.....	18.
Поклін і Слава героям.....	19.
Полеглим Честь і Слава.....	21.
Текст присяги.....	22.
Історія будови пам'ятника.....	23.
Архів станиці Братства в Аделаїді.....	24.
Марш комбатантів.....	25.
З життя дивізійників.....	26.
Другові у могилі.....	28.
Подяка.....	29.
Допомога на будову меморіалу.....	30.
Потвердження.....	31.
Дарунок сина Золотої Слободи.....	32.
Сотник Олесницький.....	35.
Нові українські гроші.....	36.
Спогади Богдана Філя.....	37.
Некролог ген. С. Яськевича.....	39.
Некролог Володимира Голіяна.....	40.
Голови станиці Аделаїда.....	41.

БЮЛЕТЕНЬ

ВИДАЄ КРАЙОВА УПРАВА 1 УД УНА В АВСТРАЛІЇ ©

Дизайн, оформлення та редакція Пилипа Вакуленка

№6, Жовтень 1996.Присвячений 6 З'їздові Дивізійників Австралії.

**БРАТСТВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ
1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ
В АВСТРАЛІЇ**

**BROTHERHOOD OF VETERANS
OF THE 1st UKRAINIAN DIVISION
OF UKRAINIAN NATIONAL ARMY**

КРАЙОВА УПРАВА

ПОВІДОМЛЕННЯ

Повіdomляємо Хвальні Управи Станиць 1-ої УД УНА ,що УІ-ий Крайовий З'їзд Братства відбудеться в суботу 5.жовтня 1996 р.о год. 1-ій пп. в приміщенні Народного Дому,Аделаїда,П.А.

Порядок нарад :

1. Реєстрація делегатів - 1 год.пп.
2. Відкриття нарад - 1.30 пп. год.
3. Вшанування пам'яті тих, що відійшли у вічність
4. Вибір Президії (голови ,заступника і двох секретарів)
5. Затвердження порядку нарад
6. Привіти (Усні й письмові)
7. Вибір Комісій: Номінаційної і резолюційної
8. Відчитання і прийняття протоколу 5 З'їзду
9. Звіт уступаючої Управи
10. Звіт Контрольної комісії
11. Дискусія над звітами
12. Внесок на абсолюторію уступаючій Управі

10 хвилин перерва

13. Вибір нової Крайової Управи (голови - окремо та 4-ох членів)
14. Вибір Контрольної Комісії
15. Справа фонду «Оборони доброго імені»
16. План праці на наступну каденцію
17. Внески й побажання , відчитання резолюцій
18. Закриття

Примітка: Крайовий З'їзд може відбутися з півгодинним опізнанням при якій небуть кількості делегатів ,якщо кворум не відповідатиме вимогам статуту.

ПРОТОКОЛ З V З'ЇЗДУ БРАТСТВА ІУД УНА

- До т. 1.** V Крайовий З'їзд відкрив Голова побр. Тарнавський, вітаючи всіх присутніх побратимів, що прибули на З'їзд.
Пам'ять полеглих і померлих побратимів вшановано однохвилинною мовчанкою.
- До т. 2.** До почесної президії покликано всіх Голів Станиць, о. Стасишина, інж. Болюха і Ю. Голобродського.
- До т. 3.** На Голову З'їзду обрано побр. С. Трушкевича, на заступника М. Мика. На секретарів було покликано побр. П. Вакуленка і побр. М. Шкурата.
- До т. 4.** Порядок нарад прийнято без змін.
- До т. 5.** Рішено вповністію прочитати привіт від Головної Управи Братства від почесного консула України в Австралії Зіни Ботте. Всі інші привіти були прочитані лише від кого. Усні привіти передали: Вікарій УАПЦ Борис Стасишин, Аделаїдська Станиця, Голова С. Трушкевич, від СОУА п. Лисенко, від українських кооператив п. М. Болюх.
- До т. 6.** До номінаційної комісії було обрано побратимів Т. Андрушка і М. Добриденка. До резолюційної комісії було обрано побр. М. Кіналя та інж. М. Болюха. Комісії залишили зал для своїх нарад.
- До т. 7.** Протокол з IV Крайового З'їзду було прийнято без змін.
- До т. 8.** Фінансовий звіт подав М. Костюк.
- До т. 9.** Обговорено справу 5 тис. дол., які Крайова Управа виділила на покриття коштів З'їзду в Україні. Після дискусії рішено чекати на деякі вияснення від Головної Управи відносно розходів, пов'язаних з З'їздом. Побр. Добриденко порушив справу відзнак і книжок для України.
- До т. 10.** З приводу резигнації голови Контрольної комісії М. Куціля, звіт контролю здав М. Костюк, який рівночасно прочитав також фінансовий звіт Крайової Управи. Контрольна Комісія знайшла фінанси в порядку.
- До т. 11.** На пропозицію Контрольної комісії уступаючій Управі уділено абсолюторію з признанням одноголосно.
- Перерва 10 хвилин.
- До т. 12.** На пропозицію номінаційної комісії, в зв'язку з відбуттям М. Болюха, т. 12 було перенесено на 14 точку.
- До т. 14.** Зачитано й прийнято зміст резолюцій, які подала резолюційна комісія. Побр. Андрушко повідомив, що номінаційна Комісія пропонує перенести Крайову Управу на 3 роки в Аделаїду, а на Голову подала побр. С. Трушкевича
- До т. 12.** На пропозицію номінаційної Комісії, Головою Крайової Управи одноголосно вибрано побр. С. Трушкевича. Членами Крайової Управи вибрано побратимів: Т. Андрушка, Я. Ліщинського, М. Добриденка, П. Вакуленка. Головою Контрольної комісії вибрано побр. М. Кіналя, членами М. Висоцького і П. Курпіту. Товариський суд рішено покликати по потребі.

До т. 13. Після дискусії, прийнято пропозицію Голови С. Трушкевича знизити Станиці Перт вкладку для Крайової Управи до 50 дол., а трьом станицям підняти до 250 дол.

До т. 15. Прийнято пропозицію Ю. Голобродського збільшити збирання книжок і матеріалів про правду про Дивізію. Побр. Тарнавський подав думку повідомити про це станиці.
Прийнято і одобрено пропозицію побр. Т. Андрушка сприяти фінансово нашим побратимам у виданні їхніх споминів про Дивізію.

До т. 16. З'їзд закрито відспіванням національного гімну.

Голова Секретар.....

РЕЗОЛЮЦІЇ 5-го КРАЙОВОГО З'ЇЗДУ БРАТСТВА 1-ої УД УНА в АВСТРАЛІЇ в днях 13-14 листопада 1993 року в Мельбурні.

1. КРАЙОВИЙ З'ЇЗД ВІТАЄ:

- а). Уряд України, а зокрема його Збройні сили.
- б). Головну Управу Братства та всіх членів в діаспорі і Україні.
- в). Ісрархію та духовенство українських церков.

2. Клони́мо голови перед всі́ма на́шими побратима́ми, які склали свої́ голови в боях за волю́ України та відві́чні права українського народу.

3. З вели́кою ува́гою і при́ємні́стю відмі́чаємо пова́жний вкла́д на́ших побратимі́в в мно́гогранно́му органі́зованому украї́нському житті ді́яспори і закли́каємо до да́льшо́ї активної пра́ці в цей і́сторичний ча́с встановле́ння і закрі́плення украї́нської Держави.

4. Ми стурбовані намаганнями деяких країн у відношенні до України в справі Чорноморського флоту і ядерної зброї, тому апелюємо до Президента і Верховної Ради зробити всі заходи, щоб повністю забезпечити інтереси і безпеку української Держави.

5. Апелюємо до Уряду України, щоб якнайшвидше забезпечити членам Дивізії статут ветеранів боротьби за державну незалежність України.

*Резолюційна Комісія:
М. Болюх, М.Кіналь*

ЗВІТ З ДІЯЛЬНОСТІ БРАТСТВА 1-ОЇ УД УНА В АВСТРАЛІЇ

КРАЙОВА УПРАВА

На Крайовому З'їзді Братства в Мельборні, 13.11.1993 р. Крайова Управа на каденцію 1993-1996 перейшла до міста Аделаяди в Пд.Австралії. Управу очолив побр. Степан Трушкевич, а решта управи оформилася так: Теодосій О. Андрушко - секретар і заступник голови,

Микола Висоцький - фінансовий (помер 29.3.1995)

Ярослав Ліщинський - культ-освітній

Михайло Добриденко - організаційний

Пилип Вакуленко - пресовий

До контрольної комісії увійшли - Мирослав Кіналь-голова і члени:

Петро Курпіта та Мирон Сенів.

Після смерті побр. бл. п. Миколи Висоцького, на його місце кооптовано до управи побр. Василя Станка. Він, крім фінансової референтури являється теж головним кольпортером дивізійних видань на Австралію.

Плян праці Крайової Управи :

- i) плекати військові традиції шляхом видань на військові теми
- ii) влаштовувати різні святкові вечори, концерти для громадянства в час дивізійних річниць
- iii) плекати товариське життя серед членства Братства
- iv) утримувати зв'язки з побратимськими організаціями в світі
- v) в міру можливостей нести допомогу побратимам дивізійникам, а особливо інвалідам, в Україні.
- vi) координувати працю станиць в Австралії

ВИДАННЯ КРАЙОВОЇ УПРАВИ

З рамені КУ видано 6, по-мистецьки оформлених Пилипом Вакуленком, БЮЛЕТЕНІ, які вповні віддзеркалювали працю Братства в Австралії. Кількість накладу - 250 примірників, в більшості розпродувані серед членів та громадянства Австралії. Окремі номери висилається до ГУ Братства, Редакції Вісті Комбатанта, КУ США і Канади та КУ Братства в Україні (Львів, Тернопіль і Дрогобич) та ОБВУ в Лондоні.

ВІДЗНАЧЕННЯ РІЧНИЦЬ

З ініціативи КУ в всеавстралійському масштабі відзначено 50-ліття Бою під Бородами. Всі станиці, в міру їх спроможностей відзначили цю річницю соборними панахидами в церквах УКЦ та УАПЦ та Святковими Академіями. Крайова Управа в порозумінні з станицею в Аделаїді влаштувала при кінці липня 1994 року величаву Академію з нагоди 50-ліття бою під Бородами при співучасті мистецьких одиниць Аделаїди. Святкову доповідь мав голова КУ Ст. Трушкевич.

З рамені КУ видано пропам'ятну медаль «50-ліття Бродів», яку розіслано по всіх країнах, де знаходяться комбатантські об'єднання. Медалі в Австралії продавалися по 5 дол. австралійських.

На відзначенні 50-ліття Бродів в Україні нашим представником був Богдан Тарнавський, хоч брало теж участь багато наших членів, які в цей час перебували в Україні. Побр. Тарнавський зняв відео з тих урочистостей, яке показувалося для членів станиць.

В червні 1995 р. з ініціативи КУ і з рамені станиці Братства в Аделаїді Святковим вечором відзначено 50-у річницю постанови Української Національної Армії (УНА) під командою ген. Павла Шандрука, в склад якої увійшла наша Дивізія, як І - а УД УНА. Цікаву доповідь про події тих днів та короткий життєпис ген. Шандрука, мав голова КУ Ст. Трушкевич. В програмі виступив теж Яр. Ліщинський зі своєю новелою про життя кол. вояка в комбатантській організації. Вечір закінчено на «весело» з вояцькими жартами Мих. Добриденка та, згодом, з гарною перекускою для всіх присутніх.

Щорічно, всі станиці відзначають пам'ять побратимів панахидами. В Аделаїді, біля УКЦеркви Св. Покрови, заходами комбатантських організацій поставлено величавий пам'ятник «Борцям За Волю України», біля якого рік-річно на Свята Героїв, на Зелені Свята, та в річницю Бродів відправляється Панахида.

В 1995 році, з нагоди 50-ліття УНА, на відзначення цієї річниці біля могил дивізійників в Австрії, нашим представником був Яр. Царук, який з рамені КУ виголосив там святково-урочисту промову.

Голова Крайової Управи брав участь у З'їзді СУОА, який відбувся в Мельбурні 1995 року, заходами КУ, Управа УГПА на свято Героїв за резервувала передні ряди в залі Народного Дому для кол. вояків 1 УД УНА, а голова Громади згадав про наших побратимів, які полягли під Бродами і які ще є серед нас.

Побр. М. Кіналь, який їздив в Україну, здав звіт і представив документи про потвердження передачі ним допомоги інвалідам-дивізійникам у Дрогобичі і Стрию. Список розданих допомог є в БЮЛЕТЕНІ ч. 5, 1995 року.

В порозумінні з станицями, КУ виділила з фонду «Оборони доброго імені» 500 дол. на докінчення каплиці в селі Червоне Ляцьке біля Золочева. Побратим Андрушко одержав уповноваження завезти і розділити пожертви інвалідам і вдовам дивізійників в Україні. Станиця Сіднею пожертвувала на цю ціль 252 дол., Станиця Аделаїди 500 дол. (цю суму було зібрано на барбек'ю в садибі п. Сіщука).

Також зібрано й доповнено з каси Крайової і Стейтової Управ по 200 дол. на пам'ятник Дивізійникам і Упістам в селі Поручин, де спочиває покійний поручник Олесницький. Посвідки з передачі грошей привіз побр. Андрушко. Удільно ще пожертви на патріотичні цілі, як 100 дол. на Дім інвалідів УПА в Моршині, 100 дол. на площу Пласту-Сокіл в Україні 50 дол.

Голова КУ взяв участь у похороні ген. С. Яськевича в Сіднеї. На поминках замість квітів, зібрано 390 дол., а крім того станиці Сіднею, Мельбурну, Аделаїди жертвували на цю ціль по 50 дол. Голова КУ передав співчуття родині від трьох станиць.

В часі 6-го Здвигу українців, який відбувся від 1-10 червня в Аделаїді, Крайова Управа влаштувала виставку Воєнних емблем і відзнак, які нам позичала Станиця Мельбурн.

КООРДИНАЦІЯ ПРАЦІ В СТАНИЦЯХ

На терені Австралії існує чотири станиці : В Сіднеї (НПВ) з головою Александром Хіцяком (Микола Мик - довголітній голова , помер 5.6.1995) та членством - 35 чоловік.

В Мельборні (Вікторія)- голова Богдан Тарнавський - 40 чоловік, Аделяїді (Пд.Австралія)- голова Теодосій Андрушко - 42 чоловік та в Перті (Зах.Австралія) -голова Корнило Медвідь - 5 чоловік. Є ще пару членів в Брізбейні (Квінсленд) - з нашим відпоручником Мирославом Сендзіком.

Для координації праці, КУ та станиці обмінюються протоколами, в міру потреби КУ видає Обіжники. КУ видала теж пресовий Комунікат. Голова КУ Ст. Трушкевич відвідав теж станиці в Мельборні та Сіднею та мав зустріч з побратимами, на яких обговорювалося різні справи пов'язані з працею Братства.

Закінчуючи свій звіт і каденцію, я висловлюю признання і щирю подяку всім референтам Крайової Управи, які своєю відданою працею і повною кооперативністю спричинилися до наших успіхів. Рівночасно дякую голові Контрольної Комісії побр. М. Кіналь за його великий вклад праці і цінні поради.

*Ст. Трушкевич
Голова Крайової Управи Дивізійників 1УД УНА
в Австралії*

Крайова Управа 1УД УНА в Австралії.

Сидять зліва: П. Вакуленко, М. Добриденко,
Я. Ліщинський, С. Трушкевич (голова).
Стоять зліва: Т. Андрушко, М. Кіналь, В. Станко.

КРАЙОВА УПРАВА

ЗВІТ СЕКРЕТАРЯ КРАЙОВОЇ УПРАВИ

За час майже трирічної каденції (26.11.1993 до 5.10.1996)
Крайова Управа відбула 15 офіційних засідань , з яких написано 15
протоколів.

Секретар утримував кореспонденційні зв'язки з Головною
Управою - Торонто, Канада , з Канадською КУ , Галицькою Управою
Братства, станицями в Львові , Тернополі , Дрогобичі та Івано-
Франківську, як із Стрийським підвідділом станиці (центр у Львові), з
індивідуалами в Україні , які цікавилися справами нашого Братства ,
з Союзом Українських Організацій в Австралії (СУОА) та зі
станіцями Братства в Австралії.

Разом вихідних листів було - 260 , не включаючи помножених
мною листочок , в зв'язку з імпрезами КУ в Аделаїді та різних афішів
приготованих для оголошення різних імпрез.

Отримано 262 листи від різних організацій , з того :

Різної пошти	181
Протоколи з станиці Мельборн -	23
Протоколи з станиці Сідней	25
Протоколи з станиці Аделаїда	8
Протоколи і обіжники від ГУ і КУ Канада	15
Протоколи і Обіжники СУОА	10

В зв'язку з запланованою зустрічю членів Братства в
Україні з нашим представником минулого року (грошова допомога),
секретар телефонував тричі в Україну. Рівно ж телефонічно
повідомлено канцелярію ОБВУ в Лондоні про смерть сл.п.ген Саву
Яськевича.

В зв'язку з високими коштами пошти , і секетарські
видатки були високі , але це тяжко запобігти , якщо ми маємо
втримувати відповідні зв'язки з комбатантськими організаціями в
світі.

Мені приємно було працювати з членами КУ , які
відзначувалися виробумінням в час ділових дискусій на засіданнях
та в час праці КУ на імпрезах , панахидах і т.п.

За це їм всім щире спасибі !

Теодосій О.Андрушко - секретар КУ

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ КРАЙОВОЇ УПРАВИ БРАТСТВА І.У.Д. У.Н.А.З В І Т

Контрольна Комісія Управи Братства І-шої У.Д.У.Н.А. в Австралії, перевела контролю діловодства Крайової Управи за трирічний період. Від 26.11.1993 - 12.9.1996рр. Контролю скарбника, сьогодні вже покійного Миколи Висоцького дня 5.2.1995р. Нового кооптованого скарбника побратима Василя Станка, перевела контролю, дня 20.12.1995р.

Контрольна Комісія, дня 12.9.1996р., перевела контролю скарбника побратима Василя Станка у складі; Мирослав Кіналь - голова і Петро Курпіта - член Контрольної Комісії. Скарбник веде касову книгу дуже дбайливо. Всі вписи у касовій книзі роблені на основі належно оформлених прибуткових і видаткових документів. Документи зберігаються у гарних упорядкованих папках. Вся готівка зберігається Українській Кредитивній Кооперативі "Говерля", число конто: 1080. Вибирання грошей з конто, робиться за підписами голови, скарбника і секретаря. Вписи у касовій книзі скарбника К.У. ведено дуже дбайливо, за що належить скарбникові щира подяка.

СТАН КАСИ К.У.Б. НА ДЕНЬ 12.9.1996р.

Прихід:	11,472.71
Видатки:	9,371.29
Сальдо:	<u>2,101.42 /звичайне конто/</u>
Термінове конто на день 12.9.1996р.	<u>22,661.83</u>

Секретар Крайової Управи Братства побратим Теодосій Андрушко.

Книгу протоколів засідань, веде дуже дбайливо поб. Теодосій Андрушко. Машинописані протоколи, ясно відзеркалюють хід нарад і рішення Управи. Протоколи зберігаються у пластичних конвертах, і вложені до книги протоколів. Також дуже дбайливо збережені в папках всі приходові листи і копії вихідних листів. Протоколи та кореспонденція це цінні матеріали для майбутнього історика.

Щира подяка за гарну і вмілу працю побратимові Теодосію Андрушкові. Контрольна Комісія К.У.Б., з великою приємністю виносить признання для всіх Членів Крайової Управи Братства за дбайливу і віддану працю для добра нашої К.У.Б., а особливе признання для Голови Крайової Управи побратима Степана Трушкевича, за вмілу і дбайливу організаційну працю Крайової Управи Братства.

За Контрольну Комісію:

Мирослав Кіналь - голова К.К. і Петро Курпіта - член К.К.

Мирослав Кіналь

Петро Курпіта

ЗВІТ УСТУПАЮЧОГО ГОЛОВИ СТАНИЦІ СТЕПАНА ТРУШКЕВИЧА

КАДЕНЦІЯ 6.12.1992 ДО 26.2.1995

Загальні збори нашої станиці мали відбутися при кінці минулого року, однак, через перевантаження працею в інших ділянках деяких членів нашої управи, загальні збори перенесено на дату 26.лютого 1995 р.

На останніх загальних зборах станиці, що відбулися 6.12.1992 року, на голову переобрано побр. Степана Трушкевича. Всі члени управи з попередньої каденції, погодилися остатися надалі в управі на дальших два роки.

На першому засіданні ,управа оформилася так:

Степан Трушкевич - голова
 Мирослав Кіналь - місто-голова - (і архівар станиці)
 Теодосій О. Андрушко - секретар
 Ярослав Ліщинський - культосвітній референт
 Михайло І. Добриденко - організаційний референт
 Петро Курпіта і Лев Бойчук - поділилися функцією скарбника станиці, тому, що побр. Курпіта просив звільнення на пів року.
 Василь Станко - референт суспільної опіки
 Мар'ян Ворончак - станичний хорунжий.
 Пилип Вакуленко - кооптований на пресреферента
Контрольна комісія була вибрана в такому складі:

Микола Висоцький - голова
 Іван Коваль та Іван Гнатович - члени

З рамені станиці посилено зв'язки з Галицьким Братством у Львові (Крайовою Управою і Станицею) та зі станицею Братства в Тернополі. Утримувано зв'язки з Крайовою Управою Братства та з братніми станицями в Австралії та за океаном.

На пропозицію нашої управи станиці до КУ Братства, 3'їзд Братства, що мав відбутися в березні 1993 року перенесено на листопад того ж року. Змінено теж формат 3'їзду на 5 -ий ЗДВИГ в 50-у річницю постанови 1-ої Дивізії Галичина.

Делегатами на цей ЗДВИГ були побратими:

Степан Трушкевич, Теодосій Андрушко, Мирослав Кіналь, Михайло Добриденко та Пилип Вакуленко.

На тому здвизі відбулися теж перевибори до Крайової Управи.

Наша делегація, в повному складі перебрала на себе обов'язки Крайової Управи - додаткова нагрузка на терен нашої станиці.

Степан Трушкевич очолив тоді, Крайову Управу.

За старанням Управи видано анкети в опитниковім форматі для всіх членів станиці. Особисті дані в анкеті можна буде використати на випадок несподіваної смерті когонебудь з нас для родини або преси.

Протягом каденції, за старанням управи, а особливо організаційного реф. Михайла Добриденка, влаштовано два рази товариську зустріч - барбекю в городі панства Сіщуків, яке дало гарний прубуток. З того, 200, ам. доларів передано на допомогу потребуючим членам Братства Дивізійників в місті Тернополі і 100 ам. дол. для станиці у Львові. (Передачу виконав побр. Добриденко в час його перебування в Україні. Він і привіз зі собою список тих, що отримали передачу, посвідку та лист подяки.

Голова станиці, побратими Добриденко та Кіналь були активними членами комітету для відзначення 60-ої Річниці Голодомору. Від станиці зложено пожертву 50 дол. на покриття коштів тої річниці.

На 29. січня 1994 р. відбуто 'ВЕЧІР ДИВІЗІЙНИКІВ' в залі Товариського Клубу УГПА. Вечір був гарно підготований і успішний, висвітлено відіо з перепоховань наших полеглих друзів, що впали під Бродами. Відіо це привіз зі собою побр. Добриденко - до речі, він теж взяв участь у церемонії перепоховання, з чого він і подав обширну доповідь.

Рівно ж голова КУ Трушкевич подав вичерпні інформації про перебіг 5-ого Здвигу та про наші додаткові обов'язки з рамені КУ. Теодосію Андрушкові вручено, з тої нагоди, 'ХРЕСТ ЗА ОСОБЛИВІ ЗАСЛУГИ'. Такі 'ХРЕСТИ' в станиці мають теж побратими Кіналь та Висоцький.

За час більше ніж дворічної каденції відбуто 9 засідань, хоч багато справ полагоджувано теж в час засідань КУ, з огляду на такий самий склад управ. Праця станиці, після переходу КУ до Аделяїди, стала дещо скомплікованою через подвоєння функцій. Все таки, при наполегливій праці всіх членів управи, намічену працю можна було виконати.

Організовано відслужіння панахид за упокій душ полеглих побратимів під Бродами, а в час Зелених Свят, панахиди за всіх воїнів, що впали в обороні України, видавано святочні жетони. В крайовому масштабі відзначено 50-ліття боїв під Бродами СОБОРНОЮ ПАНАХИДОЮ.

Влаштовано **ВЕЛИЧАВИЙ КОНЦЕРТ 50-Ліття БРОДІВ** в залі Народного Дому з участю мистецьких сил Аделяїди. Концерт відбувся за старанням культосвітнього реф. Яр. Ліщинського в колаборації з орг. референтом Добриденком, який був відповідальним за мистецьке оформлення сцени.

З рамені управи відвідувано ряд хворих побратимів в їхніх домах та лікарнях. Жалко, що наші ряди щораз то меншають, чи то з старіння чи недуг. Активними являються тільки яких 40 відсотків членства.

Всетаки мені приємно підкреслити, що праця управи провадилася у гармонійній атмосфері, всі референти вив'язалися із своїх завдань. Побр. Кіналь вкладає багато часу й праці при впорядкуванні архіву нашої станиці, як рівно ж архіву КУ. Секретар побр. Андрушко вложив також багато часу й праці утримуючи поштовий зв'язок з найдаліше віддаленими від нас побратимами, станицями та управами в Канаді, США та Україні. Він видавав теж безкоштовно повідомлення та летючки, наші бюлетені, щоб все записати на папері для нашої історії.

ЗВІТ ГОЛОВИ СТАНИЦІ ТЕОДОСІЯ АНДРУШКА

На останніх Загальних Зборах Станиці ,26.2.1995 р.вибрано Управу, яку очолив Теодосій Андрушко , в такому складі :

Михайло Добриденко -	заступник голови і орг.референт
Степан Трушкевич	секретар
Ярослав Ліщинський	культ-освітній реф.
Петро Курпіта	фінансовий реф.
Василь Станко	реф. суспільної опіки
Пилип Вакулєнко	реф.преси

Контрольна Комісія:

Мирослав Кіналь	голова і архівар Станиці
Василь Чемний	член
Орест Загоруйко	член

Наша Управа Станиці дійсно і Крайова Управа.Тому й наші функції й праця часто були тісно зі собою пов'язані. Все таки , з рамені Станиці влаштовано 50-Ліття 1-ої УД УНА ,що відбулося 24.6.1995 р.в Клюбівій Залі Народного Дому.Один з присутніх,так описав це відзначення :

« В суботу 24.червня 1995 р.в приміщенні Тов.Клубу УГПА , старанням Управи Станиці 1-ої УД в Адел'їді відзначено 50-ліття створення УНА під командою ген.Павла Шандрука. В присутності численного громадянства та членів Станиці 1-ої УД та УПА ,побр.Степан Трушкевич виголосив цікаву доповідь про події під кінець II-ої Світової війни та як дійшло до створення УНА.Окремо згадав він про командира УНА ген.Павла Шандрука - учасника Визвольних Змагань 1918-1920 рр.,його участь ,як професійного вояка в польській армії та про його ролю в створенні УНА.

Вечір був настільки цікавим ,бо поважну частину змінено згодом на розвагову.Побр.Яр.Ліщинський прочитав свою сатиру-новелу про аспірації на підвищення ранги «активного» члена комбатантської організації , а Мих.Добриденко поділився з присутніми коломийками ,які він зібрав на Гуцульщині в час його відвідин України.

Багато з присутніх мали нагоду пописуватися вояцьким «віцами» та жартами побутового характеру.Вечір закінчено смачною перекускою.»

Одним з важливих завдань Управи було придбання фондів на допомогу побратимам - воєнним інвалідам в Україні. Потрібні фонди придбано з продажі жетонів на Зелені Св'ята біля українських Церков та з товариських зустрічей - барбекю.Таку зустріч відбуло в городі панства Сіщуків (Дмитро Сіщук є членом нашої Станиці) ,що дало чистий прибуток 631 - 25 дол. (10.3.1996)

Завдяки жертвенній праці Управи та щедрості громадянства ,Управа була в стані уділити різні допомоги та дати відповідні пожертви , як наприклад: Братствам 1-ої УД в Україні - 454-75 дол.в 1993 році,282-20 у 1995 році та 652-40 дол.в 1996 році.Окремо ,на інвалідів пожертвовано цього року 648-65 дол.

На Дім Інваліда в Моршині пожертвовано 100 дол.на медицину 83-70 дол.на пам'ятник сот.др.Яромира Олесницького та бійцям УПА в селі Поручині - 193-65 дол. Крім того на радіо «Київ» 100 дол.Для СУОА-150 дол.на СКУ-50 дол.На площу Пласту «Сокіл» 50 дол.та багато інших жертв.

Управа відбула 8 засідань,прийнято одного нового члена побр.Омельяна Міруса ,ВІТАЄМО !

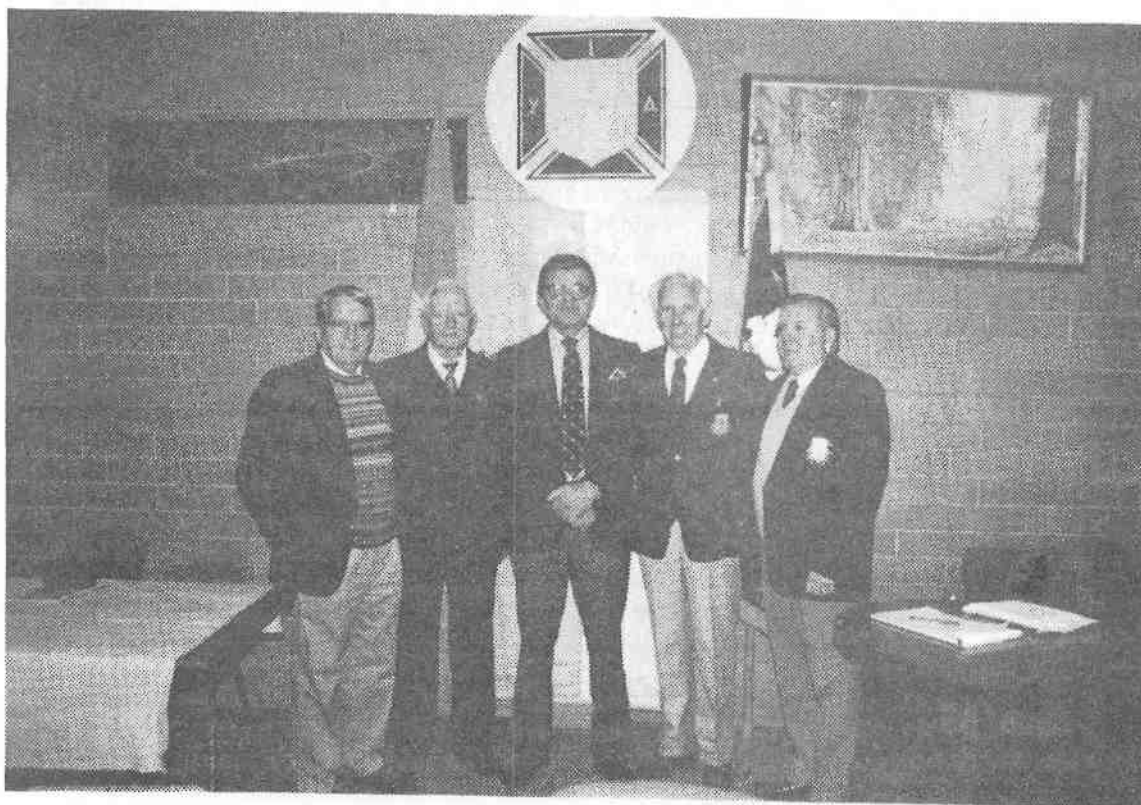
В час каденції ми мали дві болючі втрати - померли Микола Висоцький ,наш довголітній активіст в різних Управах Станиці та наш хорунжий Теодор Ворончак. ВІЧНА ІМ ПАМ'ЯТЬ !!!

Їх смерть -це для нас болюча втрата , зараз годі їх ким-небудь заступити.Насувається питання - «Як довго ми зможемо нести цей тягар і відповідальність - утримувати комбатантську організацію дивізійників виключаючи всіх інших комбатантів нинішніх формацій з наших рядів ? »

Моїм обов'язком є зложити подяку всім членам Управи , які своєю жертвенною працею причинились до успіхів нашої Станиці на терені Пд.Австралії. Щира дяка громадянству ,які щедрими пожертвами уможливили нам давати допомогу побратимам - інвалідам в Україні.

Теодосій Андрушко-голова

Степан Трушкевич-секретар

Управа Станиці Аделаїди.

*Зліва: М. Добриденко, С. Трушкевич, Я. Ліщинський
Т. Андрушко, П. Курпіта.*

БРАТСТВО

пол. Вояків 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії

СТАНІЦЯ - СІДНЕЙ

ч.

СІДНЕЙ, 15-го серпня 1996р.

ЗВІТ З ДІЯЛЬНОСТІ СТАНІЦІ СІДНЕЙ.

За остатню каденцію Крайової Управи від 13-го листопада 1993р. до 15-го серпня 1996р.

За той час станиця відбула два рази загальні збори і одно ширше засідання станиці і за протоколовано 28-м засідань управи. В тім часі станиця одержала 85-ть листів різного характеру з округи Сіднею, Мельборну, Аделаїди, а також за границі. Секретар вислав 138-м листів різного характеру в Австралії і за границю. Як також багато справ полагоджено телефонічно. На загальних зборах станиці 29-го жовтня 1995р. вибрано управу в складі 9-ть осіб: Олександр Хіцяк:-голова і секретар, Іван Кобрин:-скарбник, кольпортер і збірщик, Андрій Джердж:-заступник голови, секретара і член імпрезового комітету. Богдан Ланиця:-голова імпрезового комітету і прапороносець, Петро Атаманюк:-член імпрезового комітету. Члени управи:- Васись Янів, Яків Птиця, Михайло Шапайко і Микола Боднарчук. Контрольна комісія:- Юрій Голобровський, члени контрольної комісії:- др. Гліб Дубик і Володимир Фігурка. Разом з 51-шою річницею "Бою під Бородами", станиця відзначила 50-ту річницю створення першої Української Дивізії, Української Національної Армії. Члени станиці відзначили 100-ліття з днем народження побратима ген. хор. Сави Яськевича. Що року станиця відзначає річницю "Бою під Бородами", як також належить до ділового кмітету на відзначення "Свята Героїв". Члени станиці беруть активну участь в релігійних та національних святах-імпрезах.

Пожертви станиці на різні цілі:

\$200ам. дол. з тої суми:\$120ам. дол. на відновлення, або побудовання нового пам'ятника для поляглих дивізійників в бою під Бородами. На горі Жбир вже був побудований пам'ятник, але наші вороги вирвали його в повітря, \$20ам. дол. для музею дивізійників у Львові, і \$60ам. дол. крайової управи і управам станиць на адміністративні видатки. \$50ам. дол. побратимови М. Федорови дивізійникови в Галичині. \$ 50дол. на Волинський університет в Луцьку. \$50дол. дар любови преосв. Влад. П. Стасюкові. \$75дол. на прес-фонд "Вісті Комбатантанта". \$100дол. для біженців в Австрії. \$100дол. дар любови о. Ж. Коломиєць. \$50дол. на будову дому інвалідів-пенсіонерів УПА в м. Моршині Львівської обл. \$50дол. дар любови о. Мітр. І. Шевців. \$50дол. допомога втікачам з Югославії. \$100дол. для відпочинкової оселі "Вогник" в Брюховичах для сиріт і дітей Чорнобиля. \$50дол. дарунок Українські Жіночі Дружині кошиківки з України. \$50дол. на покриття подорожі сумівцям до Антлянти. \$50дол. на різні потреби парафії при церкві св. Володимира Великого в Вульонґор. \$72дол. для дітей Чорнобиля. \$300дол. для потребуючих і інвалідів дивізійників в Україні.

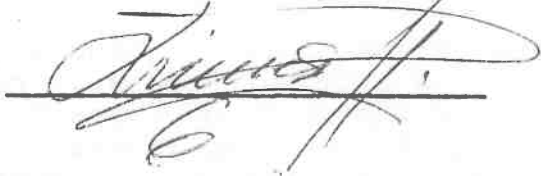
За остану каденцію Крайової Управи відійшли на вічний відпочинок.
Блаженій пам'яті Побратими:

Лев Яськевич.
Микола Мик.
Михайло Вербенець.
Михайло Павлишин.
ген. хор. Сава Яськевич.
Вічна їм Пам'ять!

Остаємось з пошаною і вояцьким привітом.

За управу станиці:

Олександр Хіцяк:—голова.

Сіднейська Станиця: перший ряд, зліва направо:
Андрій Джердж, Олександр Хіцяк, Микола Боднарчук.
Другий ряд: Іван Кобрин, Богдан Ланиця, Василь Янів,
Петро Атаманюк і Яків Птиця.

БРАТСТВО

кол. Вояків 1-ої Української Дивізії
Української Національної Армії

СТАНІЦЯ: Вікторія — Австралія

Ч: _____

Мельбурн, 13. вересня 1996.

З В І Т

діяльності Станиці Братства к.в. 1-УД УНА в Мельборні за 1996.р.

Дня 26.травня 1994.р. на Загальних Зборах Станиці вибрано Управу Станиці на дво-річну каденцію в складі:

ТАРНАВСЬКИЙ Богдан	голова	<u>Контрольна Комісія</u>	
ШКУРАТ Петро	заступник	КОСТЕК МАРІАН	голова
МАКОГОН Володимир	секретар	ПЕОЦЬ Михайло	член
БОЙКО Ярослав	скарбник		
ЦАРУК Ярослав	член		
ВАСИЛЕГА Михайло	член		
АНДРУСИШИН Михайло	член		
ЗВАРИЧ Олекса	член		

Під сучасну пору Станиця начислює на папері 33 членів. Активними, бодай від часу до часу, являється біля 24. Причиною того є старший вік, хвороби і останніми роками зобоятніння в декого.

ДІЯЛЬНІСТЬ СТАНИЦІ.

Управа Станиці відбувала регулярно кожного першого вівтірка місяця свої сходи на яких погоджувало біжучі справи Станиці. Виїмком були двоє останніх сходів з приводу довшого перебування в шпиталі Голови, смерті в родині двох членів Управи, та виїзд одного члена на довший час в Україну.

За 1996.р. запроголовано шість сходів. Протоколи пересилано регулярно до Крайової Управи. Листовно або телефонічно удержувало в разі потреби контакти з Крайовою Управою, Управами других Станиць та з деякими організаціями. Вислано вислови співчуття з приводу смерті родині пок. генерала Сави Яськевича, та родинам других побратимів.

СТАНИЧНІ ІМПРЕЗИ.

Власними заходами Станиця організувала і брала участь у панахиді по впадших під Бродами, та інших : погибших Побратимах, в катедрі св.Верховних Апостолів Петра і Павла і в церкві св.Покрови в Ессендоні в дні 21.липня 1996.р.

На цей день рівнож пляновано Товариську Зустріч в Клубі при УТВ, одначе, нажаль, вона не відбулася з приводу хворобових і інших непередбачених відсутностей членів Управи.

ВІДЗНАЧЕННЯ РІЧНИЦЬ І ІНШИХ ПОДІЙ. 16

Станиця, або її представники брали участь у громадських чи інших святах та імпрезах на терені Мельборну, як: Свято Героїв /30.6/, Свято Державности /20.1/, Свято Незалежності /25.8/, Громадське віче в річницю Чорнобильської катастрофи /26.4/, участь в Зелено-святочній панахиді, панахиді по героях Крут, у похороні почесного Головного Консуля України п.Зіні Ботте, Братській Просфорі і Храмовім Празнику Братства Св.Верховних Апостолів Петра і Павла.

Крім того представники Станиці брали участь у ширших сходах і засіданнях УГВ, на таборі СУМ-у "Майдан Незалежності", конференції УГВ, громадській зустрічі з др.Нижник, прийнятті для п. Хоменка, 33-их Загальних Зборах Осередка СУМ ім. І.Мазепи, у виставці УГВ в музейній галерії Мельборну "Степпес екросс Україне". Представник Станиці візьме також офіційно участь у 54.Загальних Зборах УГВ в неділю 15. вересня б.р.

Нажаль, Станиця не мала змоги взяти активної участі у всеавстралійському З'їзді українців в Аделяїді організованим СУОА, а тільки нечисленні поодинокі особи були присутніми.

ПЕРЕДПЛАТА "ВІСТІ КОМБАТАНТА".

Не велике число членів передплачує дивізійний журнал "Вісті Комбатанта" і нажаль, це число ніяк не можна збільшити.

ПОЖЕРТВИ СТАНИЦІ.

Станиця жертвувала деякі суми на всілякі потреби із різних нагод як пр. на листу СУОА, на спортсменів України, з нагоди ім'янин чи приїзду визначних осіб та інші. В загальному, крім збірок на збіркові листи, жертвовано суму 555 дол. Також з приводу відходу у Вічність сл.п. ген. Сави Яськевича Станиця жертвувала замість квітів на свіжу могилу суму 50- дол. на Фонд Допомоги Інвалідам.

ВІДІЙШЛИ У ВІЧНІСТЬ.

КОНЮХ Петро /9.10.94./
ПІГУЛИК Михайло /12.8.95/
ШИМАНСЬКИЙ Богдан 15.8.95/

СЕНДЕНЬКИЙ Михайло /26.10.95/
ШВАЙЛИК Осип /13.5.96/

ЗАКЛЮЧЕННЯ.

Наша Станиця останніми роками, нажаль, не дуже діяльна. Причина на це є послідовне проріджування наших рядів, поважніший вік та хвороби членів, а теж, як уже було сказано попередньо, може і з повиших причин, певне збайдужіння деяких членів.

На Крайовий З'їзд Братства Дивізійників в Аделяїді 5.жовтня б.р. ми не маємо змоги взагалі дати якусь мистецьку точку до його програми, а до Аделяїди зможе поїхати правдоподібно 1-3 особи. Сьогодні нам ще

важко шонебудь точно сказати. 17

Сподіємося, що врешті всі хвороби і інші недомогання наших членів остаточно проминуть, і знова зможемо ще бодай щось робити для нашого спільного добра.

З вояцьким привітом

за Управу Станиці Мельборн

/ Б.Тарнавський /
голова

Управа Братства Станиці Мельборн: (1994 — 1996)

Сидять (зліва):

Костюк Мар'ян, Тарнавський Богдан — (голова), Шкурят Петро.

Стоять: (зліва)

*Бойко Ярослав, Макогон Володимир, Зварич Олекса, Проць Михайло,
Царук Ярослав.*

На знімці бракує: Андрусишин Михайло, Василега Михайло.

**БРАТСТВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ
1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ
В АВСТРАЛІЇ**

**BROTHERHOOD OF VETERANS
OF THE 1st UKRAINIAN DIVISION
OF UKRAINIAN NATIONAL ARMY**

КРАЙОВА УПРАВА

ПРОЄКТ БЮДЖЕТУ НА РОКИ 1996-1997

НАДХОДЖЕННЯ:

Членське від станиць : Аделаїда	250-00
Мельборн	250-00
Сідней	250-00
Перт	50-00

З імпрез	700-00
Відсотки	2.000-00
Пожертви	450-00

Разом	3.950-00
--------------	-----------------

ЗБИТКИ :

Членське до :	
Головної Управи	200-00
СУОА	150-00
СКУ	100-00
Бюлетені КУ х 2	400-00
Святочні побажання	200-00
Адмін. видатки	150-00
Пожертви	600-00
Кошти УІ-ого З'їзду	1.500-00

Разом	3.300-00
--------------	-----------------

ПОКЛІН І СЛАВА ГЕРОЯМ УКРАЇНИ!

Сьогодні, як і кожного року в травні, ми вшановуємо наших героїв і героїнь. Народи цілого світу від давніх часів високо цінили своїх героїв. Є багато легенд, переказів про великі подвиги велетнів, про яких співали пісні і передавали з покоління в покоління.

В грецькій мітології подивлялися подвиги Атляса, Геракла, Геркулеса, Улисея, які були синами різних богів, котрі допомагали їм в небезпеках.

Маємо і ми легенди: згадаймо Кожем'яку, Марію Богуславку, князів Олега і Ігоря та багато інших.

Єгипетські фараони після повернення з війни, нагороджували хоробрих убитих воїнів сріблом чи золотом за відвагу, яке клали в їхні домовини на посмертне життя, а боягузів і зрадників кидали крокодилам на поживу.

З виходом письма вже в біблії читаємо про Давида, який убив велетня Голіята та багато інших оповідань.

Пізніше греки і римляни в нагороду за героїство і відвагу клали на голови своїх лицарів лаврові вінки, а згодом вже появилися різні бляшані баньки, відзнаки, що потім перейшли в медалі і хрести. Тоді нагороди давалися поодиноким лицарям, або цілим сотням чи дивізіям. Найвищою нагородою сотні чи легіону був золотий орел.

В Україні традиції нагород існували з давніх часів. Наш народ завжди високо цінив подвиги своїх героїв і завжди і всюди вшановував і вшановує їхню світлу пам'ять і насипає їм могили, ставить хрести, будує пам'ятники, відправляє жалібні панахиди, влаштовує імпрези і академії, складає їм вінки і квіти.

Гарна традиція опікуватися могилами та пам'ятниками своїх героїв прийшла в діаспору з України. Пошана полеглих і померлих в боротьбі за волю Батьківщини і за свій народ є одним із доказів культури і зрілості нації. На це маємо найкращі приклади з історії усіх народів, в тому числі і Австралії. Ми бачимо кожного року 25 квітня як десятки тисяч австралійців вшановує пам'ять своїх героїв. Цей день 25 квітня називають «Анзак Дей».

Крім того, в часи визвольних змагань України і «Зимового Походу» видано відзнаку «Залізного Хреста» та відзнаку «Визволення» двох ступенів, а у Відні в 1918 році видано «Хрест Легіону Січових Стрільців». Від 1920 року по 1980 рік було видано 40 різного роду відзнак і хрестів заслуги.

Боротьба України протягом тисячі років принесла незчисленні жертви своїх найкращих синів і дочок, що за свій народ і батьківщину віддали своє життя, густо зросили український чорнозем, який давав і все дає нові плоди, нових борців і героїв.

Змаг двох титанів червоного і брунатного в другій світовій війні знов вкрив наш чорнозем тисячами могил. Ці могили стали святими для нашого народу. Та хижі наїзники-«визволителі» знищили і розорали всі могили і пам'ятники, з яких не лишилося й сліду. Такого варварства і дикунства ще не бачив цивілізований світ. А скільки мільйонів полягло у двох світових війнах, згадаймо Крути, Базар, згадаймо помордованих у більшовицьких тюрмах та катівнях ГПУ, КГБ, НКВД, МВД, в сибірських конццентрах, тайгах та знищені Голодомором 1932-33 років.

Склонім наші голови перед великими синами України, яких безпощадно московська рука скосила у розквіті державного будівництва, полковника корпусу Українських Січових Стрільців Євгена Коновальця, Головного Отамана Української Народної Республіки Симона Петлюру, Степана Бандеру, яких могили не є на улюбленій батьківщині, а на Чужих землях Голандії, Франції та Німеччини.

Згадаймо великого творця і натхненника героїчної доби УПА, її командира Романа Шухевича — Тараса Чупринки. Згадаймо воїнів Карпатської Січі і тисячі воїнів героїчної ІУД УНА, які загинули під Бродами.

Не можемо забути про українську жінку, яка завжди йшла поруч з чоловіком у боротьбі за свою правду, життя і свободу в цілій історії нашого народу. Згадаймо Ольгу Бесараб, яку по-звір'ячому закатовано на смерть в польській тюрмі у Львові вночі з 12 на 13 лютого 1924 року. Олену Телігу, яку розстріляло Гестапо в Бабиному Яру в Києві, та багато інших.

Мабуть, всі наші вороги взяті разом, почавши від татарських орд Батия, Чингісхана, німців, поляків, мадярів та румунів не завдали українському народові стільки втрат і спустошення, як біла російська імперія та Советський Союз. Всі інші вороги нищили нас фізично, а Росія і Советський Союз нищили нас не тільки фізично, але старалися покалічити і знищити душу народу, мордуючи нашу інтелігенцію, нашу віру, наших поетів і письменників.

Найкращих наших синів порівнювали до бандитів, називаючи їх «мазепинцями, петлюрівцями, бандерівцями, націоналістами, фашистами». А скільки жертв понесла УАПЦ, за святу віру загинув Василь Липківський — Митрополит Київський і всієї православної України. В роках 1930 - 36 комуністи остаточно знищили всі ознаки релігійного життя в Україні, зруйнувавши масу церков, храмів, соборів. Одночасно було замордовано або запроторено до Сибіру 30 єпископів і понад 2 тис. священників.

Така сама доля стрінула У.К. Церкву, яка була вповні ліквідована, а велике число єпископів і священників були знищені. Кров пролита для великої мети не засихає. «Тепло її буде теплим завжди в душі нації» — так сказав Симон Петлюра.

Невмируща ідея державності, поклик святої крові героїв - лицарів Княжої доби, Козаччини, Гайдамаччина, Визвольні змагання 1917-20 років, Крути, Базар, Закарпатська Україна, УПА, Перша Українська Дивізія, Броди — це чинники, що породили проголошення Самостійної України в 1991 році.

Для нас дивним виглядає святкування дня перемоги чи дня так званої «Вітчизняної війни». За яку вітчизну воювала Червона Армія? А яке полегшення для України принесла перемога над фашистами? Ані Росія, ані Советський Союз ніколи не були і не будуть «вітчизною» для України. В Україні тепер дають хрести заслуги для ворогів нашої держави, а справжніх борців за волю України ще по цей час називають фашистами, націоналістами, порівнюючи їх з бандитами.

Маємо надію, що молода Українська держава, яку в цей час руйнують і обкрадають паразити і різні зайди, наживаючись добром України, паралізуючи її економічне і політичне життя, позбудеться них, а тоді чиста і вільна Україна належно покарає злочинців її і належно вшанує своїх правдивих синів і дочок — героїв.

Серед нас є присутній живий свідок Листопадового Зриву, учасник змагань Української Галицької Армії і воїн Карпатських Січовиків, 93-літній Володимир Голіян, як рівно ж кілька чудом уцілівших воїнів УПА і воїнів Першої Української Дивізії УНА, яким вдалося вирватися з Брідського Кітла.

Слава всім мученикам і героям —
Борцям за волю України!

З промови Степана Трушкевича, Голови Крайової Управи
колишніх вояків 1УД УНА в Австралії.

Промовляє Голова Крайової Управи Братства
1УД УНА в Австралії С. Трушкевич на Святі Героїв.

Полеглим честь і слава!

Гарна традиція опікуватися військовими могилами та пам'ятниками прийшла разом з нами з України. Хто ж не пригадає собі як величаві походи в усіх містах і селах Західної України, йшли на могили полеглих за краще завтра своєї Батьківщини. Чи йдуть і тепер на війнні могили в Україні?

Так, тільки це не відбувається так урочисто-величаво, як колись. Ідуть поодинокі старші люди, котрі вже не мають страху перед горезвісними органами КГБ. Йдуть і то не на могили, а на місця, де колись були могили, бо ворожа рука заорала їх, зрівняла з землею та порозкидала прахи тих, що лежали там спокійним сном.

Пошана полеглим у боротьбі, померлих членів нації за кращу долю Батьківщини є одним із доказів її культури і зрілості. На це маємо найкращі приклади з історії всіх націй в усіх етапах їх розвитку.

В історії українського народу від самого початку його існування, находимо докази, що високий рівень культу полеглих не був чужим для наших предків. Розкопки могил у всіх частинах України вказують, що на цьому відтинку ми чи не випереджаємо всіх інших. Могили-кургани є свідками нашої історії, тому й не дивно, що кожний наїзник їх нищить.

Одним із проявів боротьби українського народу проти наїзників було і сьогодні є зберігання історичних пам'яток, із яких чи не одним з найважливішим є могили—пам'ятники полеглих героїв.

Тепер у рідному краю опіка над могилами є неможлива. Тому тут на чужині, у всіх країнах вільного світу, де живе бодай горстка колишніх українських воєнів, будують пам'ятники, чим вшановують пам'ять полеглих друзів. Перші такі пам'ятники після 2-ої світової війни були побудовані в Австрії де, поминаючи Броди, були найтяжчі бої, в яких згинув сотки української молоді. Згодом побудовано їх у Америці, Канаді та в інших країнах.

Прийшла черга також і на далеку Австрію. Довгий час, вже від 1977 року колишні військовики обговорювали справу побудови пам'ятника «Борцям за волю України». Та все відкладалося, чекаючи на «кращі» часи. Аж в 1980 році постановили ми невідкладно такий пам'ятник збудувати. Спочатку тяжко було знайти відповідну площу.

Після обговорення всіх можливостей, Діловий комітет вибрав місце для пам'ятника біля Української католицької церкви на Вейвіл, запросив Преосвященного Владика Кир Івана Прашка доклати чин посвячення пам'ятника в неділю 2 листопада 1980 р. в асисті всього українського духовенства Аделаїди обох обрядів.

Грошова збірка на пам'ятник розпочалася офіційно 18 квітня і несподівано пройшла з таким великим успіхом, що збірку з кінцем липня було припинено. Загал української спільноти поставився до нашого задуму дуже прихильно. Бували випадки, що жертводавці самі приносили свої пожертви, не чекаючи збірщика.

Отже, не самі війнні ветерани «будували» пам'ятник, а вся свідомо українська спільнота Південної Австралії щиро відгукнулася на наш заклик, чим дала доказ своєї політичної зрілості.

Рівно ж одержали ми дві пожертви з Вікторії, одну пожертву (\$US100) з Нью-Йорку та дійсно княжий дар від Товариства охорони війнних могил «Броди-Лев» теж з Нью-Йорку в сумі \$US1,000.

День відкриття і посвячення пам'ятника відбувся в неділю 2 листопада 1980р. Церемонію відкриття перевів генерал Савелій Яськевич - ветеран армії УНР і ІУД УНА, а чин посвячення довершив Преосвящений Владика Кир Іван в сослуженні всього українського духовенства Аделаїди.

Тож в той день стали ми перед пам'ятником зі схиленими головами, з серцями наповненими не смутком, а гордістю. Засипали його живими квітами, квітами наших сердець, квітами нашої вдячності, нехай він буде тим дзвоном, що не дасть забути, що розпочатий визвольний чин вже завершений. Хай він буде для нас тією Меккою, куди будемо завжди приходити, де завжди будемо молитися, де будемо складати присягу вірності ідеалам нації. Хай у стіп цього пам'ятника ніколи не в'януть квіти.

Будовою цього пам'ятника вшановуємо не тільки пам'ять полеглих в обороні Батьківщини, але створюємо ще одну можливість: виховувати нашу молодь в національній свідомості та зацпелювати в ній любов до наших традицій.

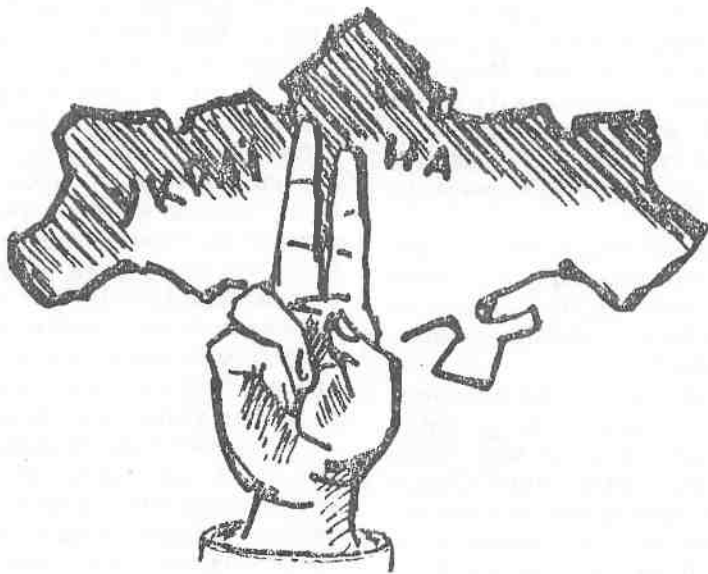
Тож у найглибшій пошані та у глибокому поклоні схиляємо наші чола перед маєстатом полеглого на полі слави «Борця за волю України»!

Мирон Котис

З Днем Незалежності!

ПРИСЯГА

воєнів 1 УД УНА, введена в квітні 1945 р.

Присягаю Всемогучому Богові перед Святою Його Євангелією та Животворящим Хрестом, не шкодуючи ні життя ні здоров'я, скрізь та повсякчас під Українським Національним Прапором боротися зі зброєю в руках за свій Народ і свою Батьківщину — Україну. Свідомий великої відповідальності присягаю як воєк Українського Національного Війська виконувати всі накази своїх начальників слухняно й беззастережно, а службові доручення тримати в таємниці. Так нехай мені в цьому допоможе Бог і Пречиста Мати, амінь.

ІСТОРІЯ БУДОВИ ПАМ'ЯТНИКА

«БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ»

Ідею побудови пам'ятника висунув на одному з засідань Управи братства дивізійників тодішній голова станиці, покійний Мирослав Котис. На початку була думка будувати пам'ятник своїми силами тільки для поляглих побратимів-дивізійників, але згодом було рішено, що більш доцільним буде будувати цей пам'ятник при співучасті всіх діючих в той час комбатантських організацій Південної Австралії.

В тім намірі було скликано ініціативні сходи, на яких були присутні голови таких організацій: Дивізії, УПА, С.У.К., Л.С.П. та Козацтва.

Восьмого квітня 1980 року було вибрано «Будівельний комітет», до якого увійшли голови усіх комбатантських організацій. Головою обрано М. Котиса - Дивізія секретарем Л. Зозулю - С.У.К., містоголовою М. Гевко - УПА, скарбником О. Загоруйко - Дивізія, члени: С. Трушкевич - УД, М. Ваксютенко - Л.С.П., Ф. Сліпченко - У.К. Головою Конт. Комісії став М. Добриденко, члени: Р. Костик, О. Комар.

Пізніше скорочено Комітет будови пам'ятника до трьох осіб: М. Котис, Л. Зозуля і С. Трушкевич.

Після розгляду всіх можливостей і після узгодження зі всіма комбатантськими організаціями, Комітет вибрав площу біля У.К.Церкви на Вейвілль на будову пам'ятника. Преосвященний Владика У.К.Ц., Іван Прашко поставився надзвичайно прихильно до нашого прохання про дозвіл будови пам'ятника біля У.К.Церкви і ще дав нам цінні поради.

Комітет випустив збіркові листи. Все українське громадянство прихильно поставилося до цієї справи і ми незадовго зібрали потрібну суму грошей. Успіх збірки завдячуємо наполегливій праці скарбника О. Загоруйка, а Броди-Лев з Америки пожертвував на цю ціль одну тисячу доларів. Контракт на будову пам'ятника було підписано з фірмою Г. Л. Джордан 2.10.1980 року.

Урочисте відкриття і посвячення пам'ятника «Борцям за волю України» відбулося 2.11.1980 року. З огляду на те, що Владика І. Прашко був несподівано покликаний до Риму Патріярхом Йосифом Сліпим, посвячення пам'ятника довершили всі українські священники: о. Зелінський, о. Шпитковський, о. Волочій, о. Шабля.

В урочистій відправі посвячення пам'ятника взяли участь усі комбатантські організації П.А., як рівно ж Пласт і С.У.М. з прапорами. Після величної відправи запрошений гість із Сіднею - генерал Сава Яськевич перерізав стрічку і заслона поволі сповзла вниз, відкриваючи пам'ятник, а в той час же хор відспівав «Чуєш, брате мій». Багатьом ветеранам, що стояли на струнко, потекли з очей непрошені сльози. Ця незабутня хвилина залишиться назавжди в серцях всіх присутніх.

Після цього відбулося складання вінків від усіх українських організацій і установ, як рівно ж і від приватних осіб. Змістовну промову з цієї нагоди виголосив ген. С. Яськевич.

На закінчення свята відбулося прийняття в залі Маркіяна Шашкевича, під церквою Св.Покрови. С. Трушкевич, який керував всією церемонією свята, складанням вінків і бенкетом, подякував всім головам організацій і установ за привіти і всім, хто чим-небудь спричинився до успіху свята та всім за присутність.

С. Трушкевич

АРХІВ СТАНИЦІ БРАТСТВА ІУД УНА В АДЕЛАЇДІ

Архів Станиці Братства в Аделаїді, започаткували: бл.пам. Мирослав Котис, бл.пам. Микола Висоцький і Мирослав Кіналь. Каталогізацію Архіву в час 4.6.1952 – 21.11.1969рр., завів дуже дбайливо бл.пам. Осип Нестор. Відтак продовжував від 30.1.1970 – 24.2.1970 р. бл.пам. Мирослав Котис. Далі продовжував від 25.2.1970 – 20.5.1971рр. бл.пам. Роман Олесницький.

Від 21.5.1971р. по сьогодні це веде, Мирослав Кіналь. Думаю, що ми є може одинока Станиця в Австралії, що можемо похвалитися нашим Станичним Архівом, ми назбирали за такі довгі роки і упорядкували; Вісті Братства кол. Вояків І.У.Д.У.Н.А., що виходили в Мюнхені в Німеччині./появилось 140 чисел/від 1950 – 1967рр. Вісті Братства кол. Вояків, дуже гарно оправлені, в чотирох книгах./тверда оправа/. Вісті передав до Станиці Братства, сьогодні покійний Тарас Чубатий. Маємо Вісті Комбатанта від початку появи його до третього числа 1996р., себто 200 чисел.

Також маємо три великі альбоми, гарно упорядковані різних знімок з різних святкувань та нагод. Започаткував упорядкування знімок Покійний Микола Висоцький. Маємо упорядковане діловодство Станиці Братства І.У.Д.У.Н.А. від 1952 року – 12.9.1996 року.

Це все збережене в доброму порядку, це є цінні матеріяли для нашої Станиці Братства. Шкода, щоб такі збережені матеріяли пішли в забуття, бо ми старші відходимо, а зміни молодших не буде, то не буде кому вложеної роками праці продовжувати, а праці вложено дуже багато.

Станиця Братства І.У.Д.У.Н.А. в Аделаїді є дуже вдячна за великий труд і працю, яку вложили: бл.пам. Осип Нестор, бл.пам. Мирослав Котис, бл.пам. Роман Олесницький, бл.пам. Микола Висоцький і бл.пам. Тарас Чубатий.

Нехай цих кілька слів доброї згадки про покійних, ляжуть квітами на їхні могили, як вислів вдячності і пошани від Станиці Братства І.У.Д.У.Н.А. в Аделаїді.

Мирослав Кіналь – Станичний Архівар.

12.9.1996р.

МАРШ КОМБАТАНТІВ І УД УНА

Сл. Зенона Середюка

Муз. Романа Лугового

Юні, від плугів, студентських парт
Ми пішли за покликом сумління,
Ми в боях важких здобули гарт
І вояцький запал та уміння.

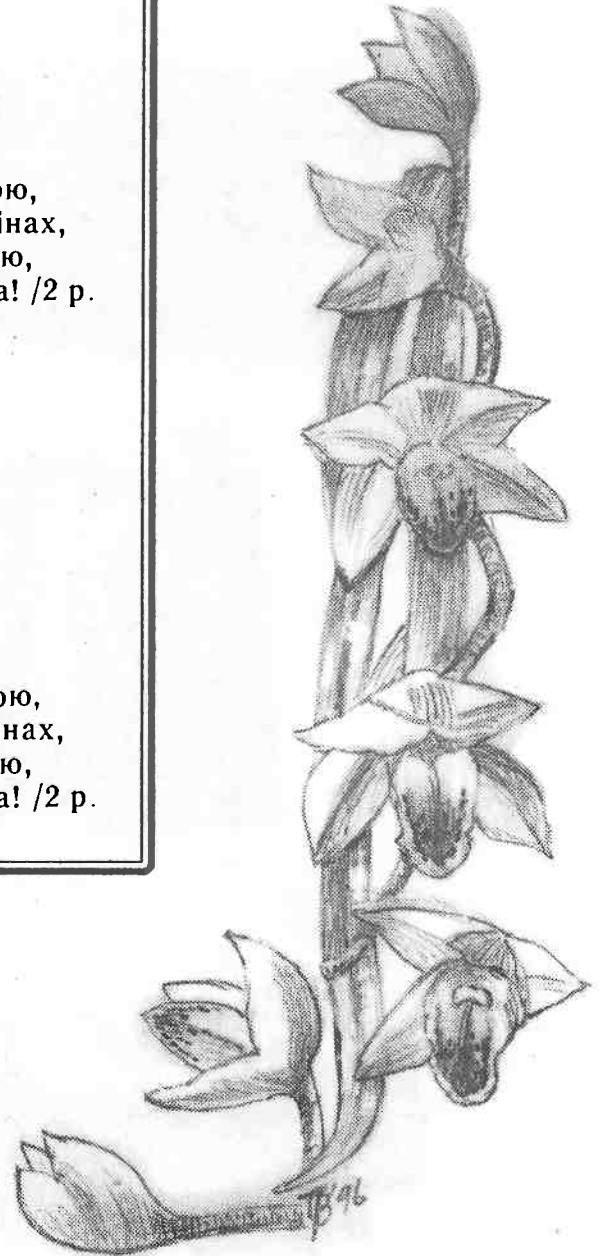
Захищали рідний край грудьми,
В долі не випрошували ласки,
Радість перемоги знали ми
І болючу гіркоту поразки.

ПРИСПІВ: Краще вмерти стоячи в бою,
Аніж вік прожити на колінах,
Ми віддали молодість свою,
Щоб була у славі Україна! /2 р.

Броди наша рана людини,
Там не грали тушно дзвони мідні,
Не несли вінки там від усіх,
Та поразка — перемоги гідна.

Ми всі комбатанти вже в літах,
Радість то настала перемінна.
Розбрелись ми всюди по світах
Та в серцях навіки Україна.

Краще вмерти стоячи в бою,
Аніж вік прожити на колінах,
Ми віддали молодість свою,
Щоб була у славі Україна! /2 р.

З ЖИТТЯ ДИВІЗІЙНИКІВ

(У ФОТОГРАФІЯХ — КОЛИСЬ І ТЕПЕР)

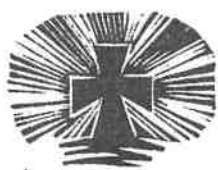
Ріміні — табір полонених 1УД УНА, святкова збірка.

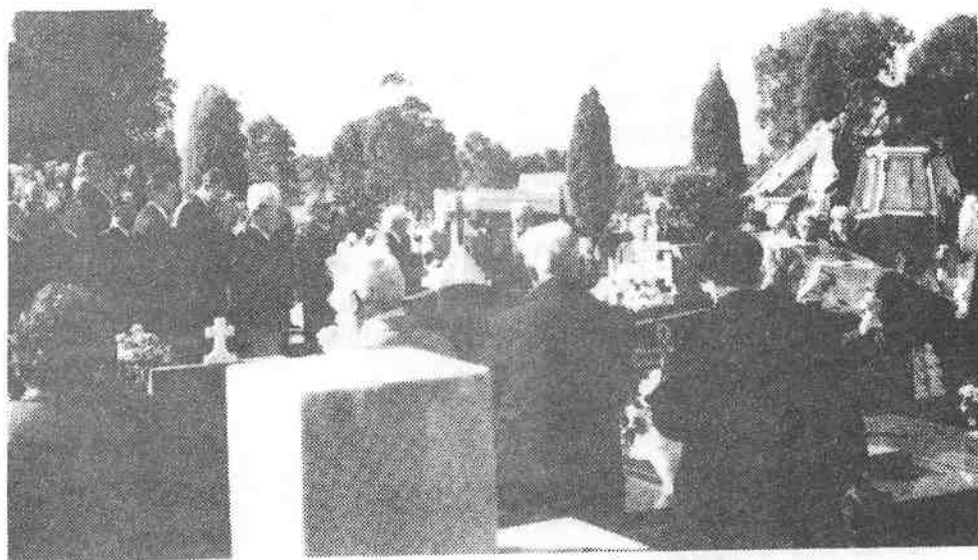
*Огляд табору в Ріміні сот. Панчуком з брружиною
в супроводі майора Сави Яськевича.*

*Ріміні зима 1947 року - відкопуємо присипані
снігом шатра.*

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

З похорону покійного ген. Яськевича.

Члени Станиці Сідней після похорону ген. Яськевича. Посередині невістка пані Яськевич та з правої сторони С. Трушкевич, голова КУ.

Похорон пок. В. Голіяна

ДРУГОВІ У МОГИЛІ

Оця могила тут: це друже, ти спочиваєш,
Вже давно — тоді, як ніч зоріла днем...
Я пам'ятаю: ти щодня в окопах говорив:
«Ми вічно будем жить - ніколи не помremo!»

І ти отут лежиш - зчорнілим хрестом вінок,
І шум далеких житокolosних нив, вагітних в гриву збіж.
Ти не самітній тут - звідтам, де гурт білих хатин
Приходять хлопчаки — соняшні, босоніж...
Вони приходять тут — як ми перед христом,
І ти їм як мені щораз говорив знов:

«Ми вічно будем жить — ніколи не помрем!..»

Ті, що вже в могилах, і ті, що живуть тепер, як і ті, що щойно колись народяться, всі вони творять органічну цілість, живе тіло нації, яка міцно вкорінюючись в недавнє минуле, змагаючись за повноту свого творчого виявлення в сучасному, спрямовує свій погляд і своє прагнення у близьке й далеке майбутнє, й творить отак свою власну історію.

Сьогодні ми клонимо наші голови перед тими, що в молодечому запалі голосилися добровільно, щоб здобути для свого народу те, чого не могли здобути для своєї Батьківщини їхні батьки і прадіди. Багатьох із них віддало своє життя на фронтах боротьби, бо вони мали перед собою мету — воля своїй Батьківщині.

Так із почуттям особливої вдячності, ми вшановуємо їх і клонимо наші голови перед їхньою славною пам'яттю. Бо ж на їхніх заповідях і прикладах їхнього життя виховуватимуться цілі покоління, які йтимуть як нові когорти воїнів, в обороні й закріпленні так дорого заплачено життям українського народу- Української Незалежної Держави. Вічна слава і пам'ять їм!

Михайло Добриденко
в імені Крайової Управи Братства 1УД УНА
в Австралії.

Село Підгірці — могила УПА-1УД.

**ГАЛИЦЬКЕ БРАТСТВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ
1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ
Тернопільська станиця**

Україна, 282013, м. Тернопіль, а/с 638, пр-кт С. Бандери, 96/62, тел. (03522) 4-52-20-
(0352) 24-52-20

До

Крайової Управи

Братства кол. вояків 1УД УНА

в Австралії

м. Аделаїда

Тернопіль, 25 липня 1996 р.

П О Д Я К А

Тернопільська станиця Галицького Братства кол. вояків 1УД УНА складає щире подяку Крайовій Управі Братства кол. вояків 1УД УНА в Австралії за пожертву 400 /чотириста/ ам. доларів на будову пам'ятника борцям за волю України у селі Поручин на Бережанщині, де загинув і похований сотник дивізії "Галичина" і УПА д-р Яромир, Степан Олесницький.

Будова пам'ятника завдяки Вашій допомозі завершується. Надіємось, що його відкриття відбудеться у другій половині серпня 1996 року.

Бажаємо доброго здоров'я, щасливого життя і всього найкращого шановним членам Управи, їх сім'ям а також усім побратимам і їх родинам в Австралії.

З пошаною і вдячністю

За Управу Тернопільської станиці

Б. Стасів, голова

Р. Васирина, секретар

червень 1996

ХВАЛЬНИЙ УПРАВІ БРАТСТВА 1-ОЇ УДА УНА У ЛЬВОВІ .

Дорогі Побратими !

Згідно Вашого прохання ,щоб уділити Вам допомоги на побудову меморіалу - каплиці в селі Червоне , КУ в Австралії жертвує на цю ціль суму 500 ам.долярів.

Бажаємо Вам успіхів у Вашій праці і остаємось до Вас з побратимським привітом.

СЛАВА УКРАЇНІ !

Теодосій О. Андрушко
Теодосій О. Андрушко - секретар

М. Ч. Добриденко
Михайло Добриденко - орг. реф.

24.06.1996. до Меліт
Одержав від проф. Я. Андрушко
500 + 100 \$ на будівництво
каплиці 500 , а в суму
100 \$ (М. Добриденко)

26/6/1996

Пігтергоує, що отримав \$100 - 00 АН
на вояків і вояків в стафуні:
1-07 АН в Івано-Франківську:

Ді. О. Матрушкін
перевів

перевів: М. М. М.
Володимир Мамон

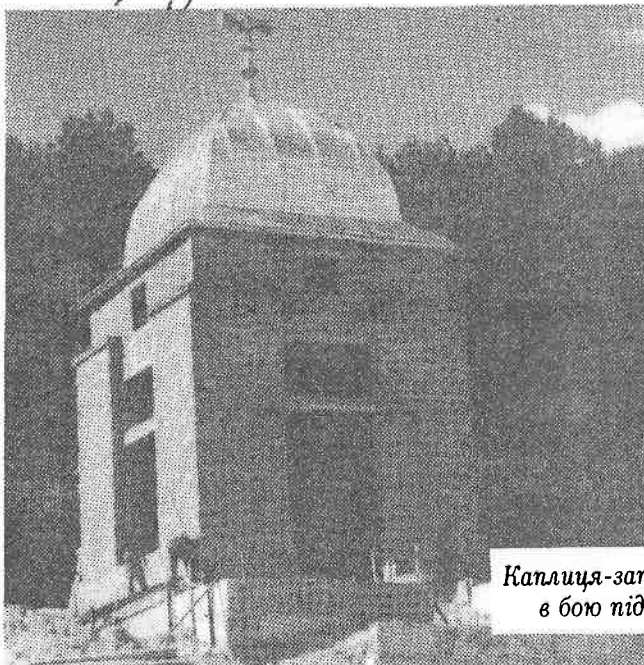
26/6/96

Пігтергоує

Передає повн. ф. Вальхові суму \$100 АН.
як похоронів на вояків і вояків:

Ді. О. Матрушкін
перевів

Мамон (ф. Вальх.)
перевів сол.
ст. в АН

Каплиця-заповідник пам'яті воякам ІУД УНА, що впали
в бою під Бродами. Каплиця в напрямі с. Княже.

ДАРУНОК СИНА ЗОЛОТОЇ СЛОБОДИ

Це село можна би поза всяким сумнівом назвати одним з оазисів галицького Відродження кінця 19 початку 20 століття. Тут досі на устах ім'я Тимотея Старуха, посла до Віденського парламенту від господарств Бережанського повіту. Це ж він, син Бережницької Вижньої (Лемківщина), подбав про тверезий спосіб життя Золотої Слободи (з семи корчем через п'ять літ залишилося тільки дві), про торжество просвітницького духу в селі (власним коштом заклали фундамент читальні), це його стежки служіння рідному народові проторували далі, за нових історичних умов та обставин, сини й дочки цього великого села.

Серед тих спадкоємців і продовжувачів патріотичної справи Т. Старуха був і Мирослав Кіналь, що народився 10 жовтня 1925 року в селянській сім'ї, де дух українства, звичаї січового стрілецтва був не тільки культом, а духовним обов'язком, що став повсякденною необхідністю, потребою і виразом душі.

Не будемо ідеалізувати життєвого шляху Мирослава: навчання у школі, участь у «Пласті», щире співчуття й сприяння націоналістичній організації, відтак пережиття справжнього жаху — спостереження десятків і сотень понівечених тіл, змасакрованих більшовицькими каральними органами у дворі бережанської та тернопільської тюрм у липні 1941 року, — наклали незгладний відбиток у вразливому серці юнака. То ж дев'ятнадцятирічним він мав повне моральне право взяти в руки зброю, як месник за кривди, завдані українському народові московськими зайдами, щоб оборонити рідний край від поновного нашествя гніцителів українського народу: у 1944-му році Мирослава мобілізували в дивізію «Галичина», яка менше як за рік прибрала назву Першої Української дивізії Української Національної Армії.

Потім був табір переміщених осіб. Потім — переїзд, (хоч не за власним вибором) годалі від більшовицького «раю» з його тундрами, тайгами, пустинями й болотами, загачуваними тілами й кістками українських патріотів, — в невідому Австралію, домініон Великобританії. Тут продовжувалося, далеко від України, життя кількох десятків тисяч нашого народу, — в тому числі й Мирослава Кіналя.

Тут чужою були не тільки природа, не лише мова і людність. Чужим, ворожим до новоприбулих виявився сам політично-суспільний клімат. І потрібно було проявити немало громадянської мужності кожному з переселенців, аби переконати австралійську більшість у доброму імені українців та України.

Уродженець Золотої Слободи в тому розумінні не залишався на запасних позиціях. Крім великої громадської роботи (голова осередку ветеранів-дивізійників, голова комітету «Бережанська земля») міг репрезентувати себе справжнім оберігачем українського вогнища в Аделаїді: не тільки діти, а й внуки і все родинне оточення під його впливом виховувалися й зростали українцями.

* * *

«Скажи, хто твій друг, і я скажу — хто ти», — гласить прислів'я. Не буде анінайменшою помилкою сказати, що вірним другом добродія Мирослава Кіналя був і залишився здоровий народний гумор. Той гумор і сарказм, який допомагав людям на його бать-

ківщині стійко переживати повоєнне лихоліття — утиски й визиски більшовицької влади: позики, податки, недоїмки, безоплатні трудоводні, суржикові дека, той самий гумор живив його і тисячі українців, витіснених примарою смерті й Сибіру з України на чужину.

Не знаю, чому стало добрим тоном застосовувати слова «емігрант», «емігранти» до українців, які проживають за кордоном. Це, мабуть, настільки ж неправомірно і, м'яко кажучи, неточно, коли б про убитого, розстріляного казали — «помер». Адже «емігрант» — це той, хто з власної волі переїхав з рідного краю на чужину, спокушений її добрими, багатствами, вигодами. Українці — за рідкісними винятками — за всю відому історію України не покидали своєї землі добровільно. Їх вели в чужину на ясирних арканах, переганяли за «височайшими указами самодержавців всея Великія»... і т. д., витісняли хвилями усіляких зайд, відчужували від свого рідного вогнища насильницькими переселеннями, засланнями — каторгами, оголошували «ворогами народу» і «ворогами радянської України», що було рівнозначне смертним вирокам...

Хіба можна назвати емігрантом людину, насильно вивезену в грізний час на примусову роботу в гітлерівський рейх, яка залишилася жити в Німеччині тільки тому, що не бажала стати в'язнем ГУЛАГу? Чи маємо моральне право причисляти до «емігрантів» сотні й тисячі щирих патріотів України, які зі зброєю в руках протидіяли злочинному більшовицько-сталінському режимові, і тому вибрали скіпіння на чужині, а не смерть (бо ж «вороги трудового народу!») на рідній (якби-то хоч на рідній!) окупованій ворогом землі?

Ні. То були витіснені з Вітчизни люди. То були відчужені чужими режимами діти рідної матері. То були засуджені на знищення (хай навіть заочно, хай навіть не поіменно) патріоти свого краю, свого народу, своєї держави.

Не за «довгим карбованцем», не «ради лакомства нещасного», не задля особистих привілеїв і вигод ішли вони в незвіданий, розколошканий небувалою бойнею чужий світ. А майже виключно з одною метою: — зберегти власне життя, щоб ним ще прислужитися залишеній ними з чужої злої волі рідній Україні.

Варто особливо наголосити — ні один з них не був певний не тільки майбутнього власного добробуту, не тільки особистої свободи, але навіть життя.

Ні, не «емігранти». Швидше — «відчужені». Але найточніше, найбільш відповідно істині, — діти рідного краю, сини і доньки України. Що саме такого імені заслуговують, вони довели своєю невтомною працею.

Це ж завдяки їм, українським дітям в Америці, Канаді, Австралії, Англії, Німеччині, Франції та інших країнах, маємо сьогодні багатотомне фундаментальне видання «Історія Української Повстанської Армії». «30 червня 1941 року», «Бойові друзі», «Бережанська земля», десятки українських періодичних видань, як журнали «Визвольний шлях», «Вісті комбатанта», газети «Гомін України», «Шлях неперемоги», «Українське слово», «Вільна думка», «Українська думка», «Християнський голос» і подібні, які голосили на весь світ правду про Україну, її визвольні змагання, про її жертвованих дітей, що склали своє героїське життя на ратному полі Першої світової, в кацетах шовіністичної Польщі, більшовицької Москви й гітлерівського Берліну — та в боях проти різномасштабних загарбників України. Та ще — про страдницький шлях тих, хто душею любив Україну, свою отчу землю, і тільки через те змушений був шукати притулку на чужині, аби не згинуть, не пропасти безслідно у снігах Сибіру й Колими!

* * *

Кілька років тому мені пощастило ознайомитися з рукописом історико-краєзнавчого нарису п. М. Кіналя про його рідне село. Призначався він для другого тому книги «Бережанська земля», що започаткований з ініціативи канадського комітету «Бережанська земля». Щиро скажу, той нарис вразив мене. Можливо, навіть не мовою — образною, багатого, сказати б, вишуканою, — не композиційною побудовою, — що могли б повчитися й «маститі» журналісти! — не широким спектром зображеного життя, а, насамперед, відсвітом щирої любові до свого отчого гнізда, що струменіла з кожного рядка, і чіпкою пам'яттю автора про події піввікової давності. Не могло виникнути ані найменшого сумніву, — автор увесь той час душею був постійно в родинному й рідному оточенні, жив його духом, радощами й болями, хоч проживав — за морями-океанами.

Невдовзі стало відомо і ще про одну працю Мирослава Кіналя, котра теж додавала йому наснаги в далекій чужині: він збирав анекдоти, прислів'я та приказки з українського ґрунту; і записи ті з роками множилися, склали хай невеличку, але цінну й цікаву книжечку, яку маємо приємність дарувати нині усім спраглим відточеного слова, освітленого тонким гумором і їдким сарказмом.

* * *

Можна б немало говорити про значення і роль усної народної творчості в культурному, духовному — й інших сферах — житті кожної нації. Згадаємо лише відому аксіому: фольклор у вищій мірі досконало відображає життя у всіх його площинах і певною мірою є його дзеркалом. Отож записування анекдотів, прислів'їв, приказок є вельми потрібною справою, що за своєю важливістю не поступається перед збиранням народних пісень, переказів, легенд, повір'їв і т. п. Це — з професійної точки зору.

З іншого погляду, беручи до уваги, що пан М. Кіналь не є професіоналом, а тільки «любителем», можемо стверджувати, що ця робота — збирання й записування іскрометних народних перлин — живила його упродовж довгих літ розлуки з материнською землею. Це для нього був той стимул, що утримував його духовну рівновагу, давав життя зв'язкові між кореневцем і верхів'ям: відчужений син жив болями й радощами своєї землі. Майже упродовж піввіку.

Записане Мирославом Кіналем ділиться на кілька розділів за тематикою. Не можна сказати, що все, тут подане, невідоме (в тій чи іншій інтерпретації) проживаючим в Україні. Однак, більшість із наведеного, особливо з розділу «На кожного «божка» мав людський язик батіжка» є справді свіжим струменем для нас. Це варте увійти у скарбничку народної творчості, як і багато «сміхунків» з інших розділів: «У Феміди — сміх і біди», «В Ескулапа — міцна лапа», «Шкварки з різних пателень», «Яке мале, та міркує не зле».

Сподіваємося, що ці іскри гумору й сатири прислужаться в цей скрутний перехідний час не одному серцю українців — як тонізуючі, зміцнюючі й активізуючі засоби. Таке призначення цього дарунка сина Золотої Слободи своїм країнам.

То ж, — у добрий час візьміть цю книжку в підмору!

Василь Савчук.

СОТНИК Д-Р ЯРОМИР ОЛЕСНИЦЬКИЙ

Народився у Власім (Чехія) 27 грудня 1914 року. Батько його, Ізидор, працював залізничним радником у Станіславіві (нині Івано-Франківськ), а мати провадила кравецьку школу та робітню. Там, у Станіславіві, пройшли дитячі та гімназійні роки Яромира. У 1932 році він закінчив державну гімназію з українською мовою навчання у Станіславіві. Сім'я переїхала до Львова. Молодий Ярко мріяв стати лікарем і поступив на медичний факультет Львівського університету. У Львові Яромир Олесницький брав активну участь в українському молодіжно-патріотичному русі. Він був членом славного куреня пластунів «Лісові чорти». Після заборони у 1930 році польською владою української скаутської організації Пласт, пластуни продовжували діяти підпільно. Під виглядом відпочинкових осель Пласт щороку утворював у Карпатах літні табори, у яких старші пластуни виховували молодь у патріотичному дусі, в любові до рідного краю. Від 1936 року до початку Другої світової війни Яромир Олесницький здійснював лікарську опіку в тих таборах. Його кличка у Пласті була «Яроні».

Весною 1939 року він закінчує медичний факультет Львівського університету, але незабаром вибухнула Друга світова війна і Червона Армія перейшла Збруч. Щоб уникнути переслідувань безбожницької советської системи, виїхав до Кракова, де працював лікарем. Повернувшись у 1941 році до Львова, працює асистентом хірургічного відділу Львівської клініки. Літом наступного року одружується з Мартою Вальницькою, а у травні 1943 року голоситься добровольцем до дивізії «Галичина», що була утворена для боротьби проти московсько-більшовицьких орд. Коли народилась у подружжя Олесницьких дочка, яку назвали Ксенією, батько Яромир вже служив у дивізії. Він закінчив курс військової хірургії у Відні, після цього повернувся до своєї військової частини. Виїхавши на фронт в ранзі поручника, бере участь в боях проти Червоної Армії під Бродами. Поранений в коліно опинився на окупованій більшовиками території і перейшов до лав Української Повстанської Армії. Знаний в УПА як «Ярий» організовує повстанську медичну службу на Бережанщині, лікує повстанців, проводить вишкіл медсестер для УПА, по змозі лікує і місцеве населення. Загинув від куль червоних окупантів 3-го березня 1945 року. Похований на цвинтарі села Поручин Біщицької сільради на Бережанщині.

Сотник д-р Яромир Олесницький був великим патріотом України, що все своє життя посвятив служінню народові, служінню ідеї. Він пластун, дивізійник, і український повстанець.

Д-р Яромир не думав про плату, чи славу, він всюди і завжди служив Батьківщині. Вірний ідеї «здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї» ніколи не вагався, твердо вірив, що буде наша Українська Самостійна Держава. Загинув у боротьбі за неї ще молодим, 30-літнім.

СЛАВА ГЕРОЯМ УКРАЇНИ!

НОВІ УКРАЇНСЬКІ ГРОШІ

Уряд України з нагоди 5 річниці Незалежності випустив нові гроші, фотостат яких бачите внизу. Банкноти поменшені до 70% актуальної величини. Дивують деякі портрети зворотньої сторони, особливо портрет гетьмана Мазепи, на якому він виглядає як Устим Кармелюк. Ми звикли бачити зовсім інші портрети Івана Мазепи. Також Тарас Шевченко на 100 гривень банкноті поганої схожості, з непомірно довгими вусами, як і на всіх портретах банкнот. Але якщо нові гроші будуть цінні в економічному житті України, то подібність на банкнотах може не буде такою важливою.

Церква Хмельницького в селі Суботів.
Лицева Сторона.

Київська Лавра. Лицева сторона.

Гетьман Богдан Хмельницький.

Гетьман Іван Мазепа

Актуальна величина усіх банкнот: 1, 2, 5, 10, 20, 50, та 100 гривень.
Володимир Великий, зворотня сторона, одна гривня.

Доля моєї мандрівки – від Варшави, Львів, Одеса, Миколаїв, Керч і аж до Монте Касіно – Італія. Згодом мандрівка по австрійських горах. Про це буде мова далі.

Відсвіжуючи застарілу пам'ять, мені запам'ятався 1937 рік, 15 листопада, коли мене покликали до польської армії до 22 полку уланів, тобто кінна кавалерія, з осідком в Бродах.

Початки рекрутського вишколу були дуже пекучі: фасування мундиру, ознайомлення з старшиною, призначення коня, його чищення, правильне накладання сідла, щоб не відпарити шкіри. Треба також вміло припасати сідло, щоб не впало.

Вишкіл відбувається три місяці: скакання на коня, «ножиці», тобто скок наперед, спереду назад, роздягання мундиру на коні, потім скакання через перешкоди, починаючи через 80 см. до 1 метра 20 см., далі стинання голови і стинання лозини. Шаблю треба вміло держати від себе, щоб не відрубати коневі вуха або щоб не покалічити собі ноги. Це все вивчалось щодня.

В польській армії відчувалася супроти нас, українців, дискримінація. Поляки не називали нас українцями, лише «русинами». В моєму ескадроні відбувало службу десять українців. Щонеділі ми ходили до церкви і з нами був хтось з підфіцерів. Доводилося й мені, бо я закінчив школу і мав чин капраля. Не буду описувати все, пишу у скороченій формі.

Для кращого розуміння тактичного стану і тактичного положення фронтової операції, треба пригадати собі певні основи з науки тактики. В основі вони незмінні, а в практиці підлягають впливам технічних винаходів. Мабуть світова війна з її мільйоновими озброєними масами породила назву і уточнила теорію оперативного мистецтва. Сама назва теж уживалася від давніх часів. Тактика, оперативне мистецтво, стратегія – це воєнні доктрини даної держави чи даного народу.

Півстоліття минуло від бурхливого 1939 року польсько-німецької війни. Ідемо на фронт. Західна Польща була мені добре знана, бо тут ми проводили маневри. Ніде не було порядку. Армія втікала, хто куди. Мали ми кілька годин бою, але це скінчилося в безпорядку і паніці. Зібрали нас під Варшавою в лісі місцевості Сухачів. Над'їхали три німецькі танки. Команда і наказ: «Шаблі витягати!» І так в атаку пішов перший ескадрон в сто сорок коней, а вернулося п'ятдесят, решта згинувли у вогні танків.

Я не брав участі в бою, лише спостерігав цей страшний бій у бінокль. Я належав до другого ескадрону. Починаємо відступати за Варшаву і там кінчається моя оборона Варшави і я попадаю в німецький полон.

За Варшавою в місцевості Зльонки три дні нам німці не давали нічого їсти і потім гнали пішки, як худобу. Хто не міг іти, тих безпощадно стріляли на місці. Подорож тривала чотири дні і загнали нас до Східних Прусів до Кенігсбергу і розділили нас по бараках. Дали їсти оселедці, а до води не можна було добитися. Люди почали вмирати, бо наїлись оселедців, а води немає. Від тифу щодня почало вмирати по десять, а іноді до 20 людей.

Я не думав, що я лишуся при житті, але якось пережив і продовжував жити далі, як незадовго німці почали набирати до німецької армії для спеціальної служби. Прийшли й до мене і пропонують мені вступати до війська або штрафний табір. Я зголосився, бо вибору не було. Брали лише ростом від 1.75 метра, низьких не брали.

Як я тільки зголосився, мене забрали і нас всіх добровольців потім добре годували і ми з місяць нічого не робили. По місяцю ми пройшли медичну комісію, насобмундирували і почався вишкіл. Вишкіл відбувався більш тактовно, не до порівняння з польським вишколом.

Німецько-совєтська війна 1941 року і ми від'їжджаємо на фронт. На протязі кількох

днів забираємо Львів. Побачив у тюрмах замордованих комуністами людей, що були облиті вапном. Не до подумання - бачив проголошення самостійності України. Тут не буду входити в деталі. Історія це запише і розбере.

Фронт набирає успішних дій. Я був поранений у вуличних боях і перележав в лікарні чотири місяці. Наш відділ перекидають до Італії на допомогу фельдмаршалу Кессельрінгові під Монте Касіно. Історія Монте Касіно ще й досі не дописана в цілості — пофальшована. Я не приписую польському корпусові героїзму, який, як ми знаємо, не відповідає правді.

Американці і англійці шість місяців бавилися і не могли нічого зробити, бо не хотіли втрачати людей. Тоді вони домовилися з польським генералом Андерсом. Поляки наступали так, як кавалерія на танки. Німці залишили малу резерву і відтягли головні сили і тому польському корпусові вдалося здобути Монте Касіно.

Але незадовго італійці капітулюють в Римі. Ми доходимо до австрійського кордону, щоб не потрапити в полон. Нас трьох вирвалися у Альпи, але куди іти і де шукати притулку? Де дістати цивільний одяг і як позбутися мундирів? Ми мали ще зброю з собою - пістолі і гранати, як рівно ж і компас та мапу. Чиста партизанка!

Як добратися до свого приятеля, який був звільнений з війська, бо в боях втратив руку? Ходимо по горах, заходимо до бавера, щоб взнати, де знаходяться росіяни. Заходимо до одного бавера попросити їсти і тільки ми сіли за стіл, як появилось двох Ваньків. Не було виходу. Відкриваємо вогонь і вони падають під стіл. Забираємо їх в ліс і далі ідемо голодні.

Доходимо до Грацу і лишаємо автомати, в кишенях лише пістолі. Бачимо полонених. На нас кричать щось Ваньки, але нас ніхто не зупиняє. Доходимо до того приятеля, а він як побачив нас, то весь побілів, не знав, що робити. В нього в хаті квартирував радянський капітан. І мій приятель приміщує нас в погребі.

Пересиділи ми три дні, а потім рішили іти далі на схід і нам треба перейти місток через річку Мур, який охоронявся. Мій приятель допоміг нам. Ми пересиділи до дванадцятої години ночі, коли міняється варта і залишаються лише два вартові. Тут уже немає що довго надумуватись, негайно скок на сторожу, один одного за руки і з моста в воду! І знову ми опинилися в горах, але по короткій мандрівці вже в англійській зоні. Знову питання, де знайти працю. Пішли до бавера працювати лише за харчі. Але перш треба було позбутись під рукою знаку. І позбулися, нехай це лишається таємницею.

Працювали ми деякий час, аж англійська розвідка почала шукати людей без паперів і забирати їх до полону. Так забрали і нас: одного німця і нас двох українців. Завезли нас до Клагенфурту до військової комендатури у розвідний відділ. Там також було біля вісімдесяти хлопців з дивізії.

Почалися допити і оглядання попід пахви. Питалися, чи був в армії. Хто признавався, забирали геть. А хто не признавався, то видавали посвідки і казали йти під три вітри...

Мене питали, де я працював, де мої документи. Я давав їм коротку відповідь: згоріли! Тоді мене по двох годинах відпустили і я пішов у широкий і незнаний світ...

Богдан Філь

Відійшов у вічність генерал Сава Яськевич

Ділимося сумною вісткою, що в четвер 20 червня 1996 р. відійшов у вічність найстарший в Австралії рангом дивізійник і найстарший віком в цілій діаспорі, 101-літній вояк двох світових воєн, великий патріот і громадсько-політичний діяч генерал Сава Яськевич.

Покійний народився в Житомирі 1.8.1895 року в національно свідомій родині. Закінчивши середню освіту в Житомирі, він вступив на студії в Київському університеті. В 1916 році його покликають в російську армію, де він служив аж до розпаду російської царської імперії.

В часи революції покійний Сава вступив в ряди української армії під проводом Симона Петлюри, а згодом до Української Галицької Армії і в ранзі сотника воював аж до кінця українських визвольних змагань в І-й Світовій війні.

В 1943 році покійний, разом зі своїм сином Левком зголосився до 1 УД «Галичина» і, перейшовши старшинський курс в Гайделягрі, разом зі своїм сином з Дивізією воював під Бродами.

Йому і синові пощастило майже чудом вийти з кількарязового оточення під Бродами, де по-геройському загинуло кілька тисяч наших побратимів. Покійний Сава брав активну участь у формуванні нової Дивізії, яка після вишколу в Нойгамері переїхала на Словаччину, а потім до Югославії і Австрії, де під Фельдбахом Дивізія успішно відбивала прориви червоної навали аж до кінця війни.

Перед кінцем війни Дивізія приймає назву 1 УД УНА і покійний Сава разом зі всіма дивізійниками складають присягу на вірність Україні і українському народові, а командування Дивізією перебирає наш генерал Павло Шандрук. Перед закінченням II-ої Світової війни покійний Сава разом з дивізією відходить на захід і попадає в полон. В Ріміні покійний був комендантом табору і по-батьківському опікувався «хлопцями», аж до переїзду Дивізії з Ріміні до Англії.

До Австралії покійний прибув в 1949 році і оселившись в Сіднеї, зразу включився в громадсько-суспільну і політичну працю, і в щасливій родинній атмосфері прожив до кінця свого довголітнього життя, продовжуючи працювати для добра свого народу так довго, як на це дозволив йому його стан здоров'я.

Покійний був головою Громади в Сіднеї і почесним членом Станиці Братства дивізійників в Сіднеї. Як за молодих літ він боровся зі зброєю в руках, так і на еміграції в різний спосіб, в різних організаціях і установах, він захищав інтереси свого народу, за що мав велику пошану і авторитет всієї української спільноти не тільки в Австралії, але і у всій діаспорі. В особі покійного Сави українська спільнота втратила великого борця за волю України, який ділами доказав свою велику любов до свого поневоленого народу і своєї Батьківщини і цю любов він передав своїй родині. Він відійшов від нас свідомий того, що всі свої обов'язки супроти своєї родини, свого народу і своєї Батьківщини він вповні виконав. Відійшов він від нас, почувши подув з вільної України, що стало для нього доказом того, що його почини, труд і самопосвята не пішли марно, а стали ще одним кільцем у довгому ланцюзі змагань за волю України, що в боротьбі за неї понесла великі жертви.

Від імені Крайової Управи Братства 1 УД УНА і Управ Станиць Сіднею, Мельбурну, Аделаїди, Перту та від імені всіх дивізійників Австралії, я складаю вислови глибокого співчуття синові покійного Сави Андрієві і його дружині Зірці, невістці Галині, дружині покійного сина Левка, чотирьом онукам і трьом правнукам.

Спи спокійно, дорогий побратиме, хай чужа, гостинна австралійська земля прийме твої тлінні останки, а пам'ять про Тебе буде серед нас назавжди. Вічна Тобі пам'ять!

Замість квітів на могилу покійного, пожертви на наших воєнних інвалідів складають: по 50 дол. Станиці Сіднею, Мельбурну, Аделаїди.

Степан Трушкевич, Голова Крайової Управи 1 УД УНА в Австралії.

Генерал Сава Яськевич

Відійшов у вічність

Ділимося сумною вісткою, що в четвер 30 травня, на 93 році життя відійшов у вічність **Володимир Голіян**.

Сьогодні Крайова і стейтова Управи Братства 1УД УНА і всі дивізійники, як рівно ж і вояки УПА ПА. відпроваджують на вічний спочинок найстаршого віком в ПА. побратима по зброї Володимира Голіяна.

Покійний Володимир народився у Винниках біля Львова 13.12.1903 року. Він молодим юнаком належав до «Січі», Пласту і «Сокола», де йому прищепили в молоде юнацьке серце любов до свого народу і своєї безталанної батьківщини.

В час «Листопадового Зриву», як пише покійний в своїх, на жаль, недокінчених спогадах, він з групою молодих хлопців розброювали чужу жандармерію та забирали зброю від повертаючих з фронту ворожих вояків. Вони також випустили на волю 200 старшин, які були інтерновані в таборі полонених у Винниках.

Згодом Володимира приділили до обозу постачання, а після Чортківської офензи він був прилучений до 4-ої Золочівської бригади, яка з цілою УГА Армією перейшла ріку Збруч і в боях дійшла аж до Проскурова і Житомира.

В той час в УГАрмі поширився тиф, на який захворів і покійний Володимир. Після виздоровлення він повернувся додому і знову включився у підпільну працю ОУН.

Вишкіл і підстаршинську школу перейшов у польській армії. В 1938 році на заклик проводу ОУН (головний штаб був у його хаті), він перейшов на Закарпаття і зразу включився в ряди «Карпатських Січовиків». В боях з мадярами він був ранений двома кулями в ліву грудь. Його переховав і вилікував, батько пані Равич-Беров.

Володимирові пощастило втекти до Німеччини, де він працював до 1941 року. Повернувшись до Винник, він одружився з Емілією, яку він запізнав у Німеччині. В 1944 році родина Голіян з двома дочками Марійкою і Наталкою, утікаючи перед більшовицькою навалою, виїхала до Німеччини, де переживали аж до виїзду в Австралію. В Німеччині прийшла на світ ще одна дочка - Дарка.

Влаштувавшись на працю в Аделаїді покійний, одруживши щасливо дочку Марійку за доброго зятя і діждавшись двох гарних внуків, Михайла і Стефана, в теплій родинній атмосфері прожив до кінця свого життя.

Покійний Володимир, будучи скромної вдачі, ніколи не хвалився порожніми словами, але ділами виконував всі свої обов'язки супроти своєї родини і своєї батьківщини, і ці свої діла запечатав своєю кров'ю. Велику любов до свого народу і патріотизм, він передав своїй родині. Велика любов до всього, що українське, виявилася в його гарних колекціях поштових марок, грошей, жетонів, журналів, бюлетенів, часописів та інше, а родина удекорувала одну кімнату речами української тематики.

Покійний Володимир ціле своє життя присвятив Україні, чим заслужив собі велику пошану не тільки своєї родини, а й усього українського суспільства ПА.

Від імені всіх дивізійників і воїнів УПА ПА., як рівно ж від себе і своєї дружини, я висловлюю наші співчуття дружині, дітям і онукам покійного Володимира.

Спи спокійно дорогий Володимире! Тобі не пощастило спочити на улюбленій тобою вільній українській землі, але почувши подих волі, Ти спокійно відійшов від нас свідомий того, що Твій труд і крою, пролита Тобою, не пішли на марно, а пам'ять по Тобі і про всі Твої заслуги залишаться серед нас назавжди. **Вічна Тобі пам'ять!**

Слово над могилою — С. Трушкевич.

Володимир Голіян

ПОДЯКА

Цими рядками висловлюємо щирю подяку всесесним отцям Лаврентієві Фут і Симонові Цькуй за похоронні відправи і молитви, преподобним Сестрам та хористам за спів, дивізійникам і воїнам УПА за стійку з прапорами і почесну стійку. Складаємо щирю подяку Голові Крайової Управи п. С. Трушкевичу і Голові Церковного Братства при церкві Св. Покрови п. П. Курпіті за прощальні слова над могилою покійного, п. Сливка за переведення збірки на дім воєнних інвалідів в Моршині біля Львова.

Щиро дякуємо всім за вінки, квіти, за картки співчуття і за печиво на поминки. Рівно ж щиро дякуємо нашій Родині в Україні, Канаді, Америці, Австралії і Німеччині за вінки і вислови співчуття та всім присутнім за участь у панахиді і похороні.

Дружина Емілія, діти: Марійка, Наталка і Дарка, зять Олег, онуки Михайло з Анна Марі і Стефан з Ліндою.

ГОЛОВИ УПРАВ СТАНИЦІ БРАТСТВА 1-ОЇ УД УНА В
АДЕЛЯЇДІ - П.А. ВІД 1952 до 1996 рр.

1952-1954 ЮРИНЕЦЬ ЮЛІАН 1977-1979 КОТИС МИРОСЛАВ

1954-1965 ШЕПЕТЮК ВАСИЛЬ 1979-1980 КОТИС МИРОСЛАВ

1965-1966 КІНАЛЬ МИРОСЛАВ 1980-1983 ДОБРИДЕНКО МИХ.

1966-1968 ВИСОЦЬКИЙ МИКОЛА 1983-1984 ВИСОЦЬКИЙ МИК.

1968-1969 КОТИС МИРОСЛАВ 1984-1986 ВИСОЦЬКИЙ МИК.

1969-1970 КОТИС МИРОСЛАВ 1986-1988 ВИСОЦЬКИЙ МИК.

1970-1971 КОТИС МИРОСЛАВ 1988-1990 ВИСОЦЬКИЙ МИК.

1971-1973 КІНАЛЬ МИРОСЛАВ 1990-1992 ТРУШКЕВИЧ СТЕП.

1973-1975 ВАКУЛЕНКО ПИЛИП 1992-1995 ТРУШКЕВИЧ СТЕП.

1975 - 1977 КОТИС МИРОСЛАВ 1995 - 1997 АНДРУШКО ТЕО.

ЗВІТ СТАНИЦІ БРАТСТВА 1-ої УД УНА З ПЕРТІ,З.А.

Члени Управи: Корнило Медвідь-голова , Володимир Поповський та Ігнатій Городецький.

Дивізійники на терені Перту: Іван Легкий , Василь Чверенчук , Володимир Будз , Марія Потерейко , Дмитро Дзера , Володимир Загводзький , Микола Лях (живе в Албані), Дмитро Гриньків (в Кальгурлі) , Михайло Бурнич (з Фрімантил) , О.Бабій і Ярослав Губіцький - приїжджають до Перту тільки до Церкви .

Дивізійники , що відійшли у вічність : (за останніх 7 місяців) Степан Стельмах і Володимир Петровський.

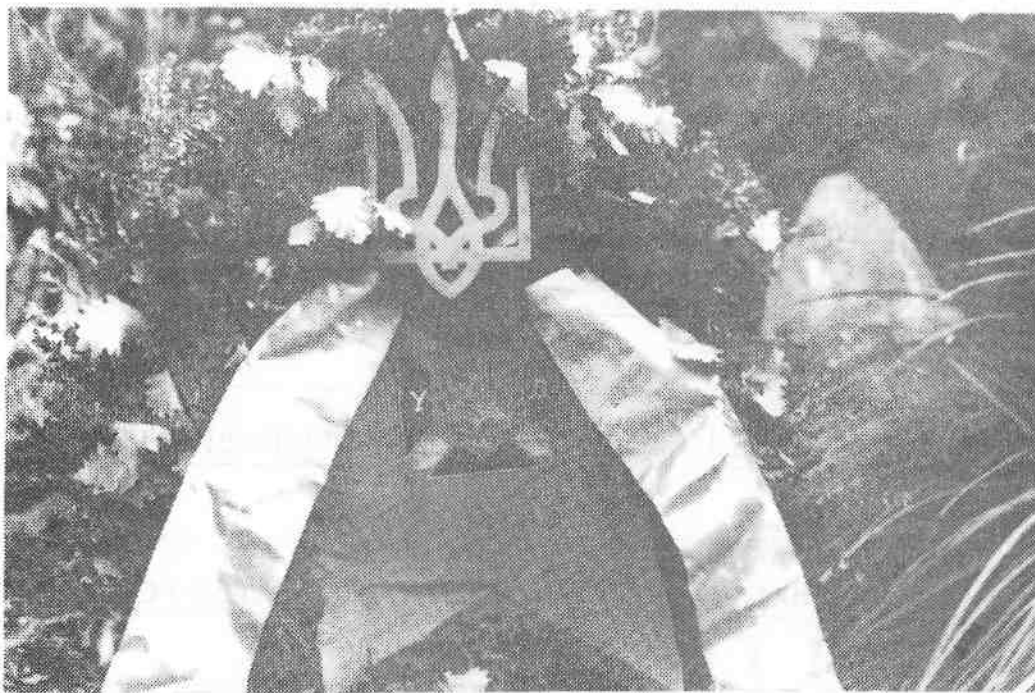
З огляду на родинні хвороби і старечий вік , а також смертності в родин , колишні дивізійники перестали бути активними в Станиці , але беруть участь в панахидах , похоронах і концертах.

Після надзвичайно вдалого концерту у свято Покрови , з відзначенням 51-ліття 1-ої УД УНА та 65-ліття ОУН - 16 жовтня 1994 року , 20 серпня 1995 року відправлено Панахиду за душі дивізійників впавших під Бродами.Брали участь Ліга Вільної України , СУМ і Союз Українок.

22.10.1995 року ЛВУ , СУМ і Дивізійники організували спільними силами Панахиду за душу Провідника ОУН Степана Бандери , а 29.5.1995 р.дивізійники вітали достойних гостей з України і допомагали господарям ЛВУ та СУМ-ові у зустрічах з п-вом Гайдамахів із українським громадянством.

Підготовано теж інтерв'ю з прихильною українцям журналісткою від «The Австрелієн» - п-ні Кеті Лег , коли вона цікавилась справою українських військових формацій у II-ій Світовій війні.

Дивізійники , спільно з ЛВУ приготувляються на 13 жовтня 1996 р.до Свята Покрови та Концерту з нагоди 5-ої річниці Незалежності України , а також до святкувань з нагоди річниць Листопадового Зриву та референдуму 1 грудня 1991 р.

Вінок Станиці на Свято Бродів

Стоять зліва : Марія Потерейко
(вдова дивізійника полк.
Потерейка)

Д.Дзера , В.Чверенчук ,
І.Городецький , В.Поповський і
Н.Сірко

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ

Ділимося сумною вісткою , що в понеділок 26.08.1996 р.в ранніх годинах , в дорозі до шпиталю на перевірку , нагло упокоївся у Бозі , проживши 75 років

бл.п.ВОЛОДИМИР ПЕТРОВСЬКИЙ

Покійний залишив у смутку ; сина Романа в Україні , сина Стефана і невістку Норієту ,внуків , доню Марійку і зятя та внуків , близьких приятелів і знайомих в Австралії й Україні.

29 серпня 1996 р.о год.7.30 веч.відправлено парастас в похоронному заведенні.На 30 серпня , о год.9.15.рано в Нашій Церкві ,о.В.Калинецький відправив Заупокійну Службу Божу і останнє цілування.

Покійний Володимир є похоронений на цвинтарі в Каракатта. На цвинтарі промовляв від родини його син Стефан.

Бл.п.Володимир був доброю людиною , завжди приємним і вірним нашої Парафії.Був щедрим жертводавцем і помагав там де тільки поміч була потрібна.

В останній Світовій війні брав участь в рядах Української Дивізії Галичина.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ !!!